III. MATCA

PIESA ÎN DOUĂ ACTE, ŞASE TABLOURI

1969—1973

PERSONAJE:

HUNA	
MOŞUL	viitoarea mamă, 23 <le ani
PRIMA	tatfil Irinei
MOMIIE] A DOUA MOMIIE [1]	trei măşti venite Ia priveghi, la nevoie – Ursitoare
LOGODNICUL (VOCEA)	

ACTUL I

TABLOUL 1

Plouă. Tunete, fulgere, vlnt. Un drum de ţară, alunecos. Cîte un copac scos din rădăcină barează trecerea. Decor primordial, din recuzita existentă înaintea teatrului. Irina, mergînd spre casă, pare singura femeie din lume. Ori ultima femeie Însărcinată, pe umerii căreia apasă grija imensă pentru continuitate. Paşii spre casă sînt şterşi imediat, cu noroi ; asta o sperie : că nu mai lasă urme. Parcă plouă de cînd lumea.

IRINA *(aleargă degajat, cu părul şi hainele ude, oarecum bucuroasă că participă la un eveniment al naturii. Se adăposteşte sub un copac}:* – Ce umiditate ! îţi Iasă gura apă. Gura e plină de nori şi cînd trăsneşte iţi clănţăne dinţii. Şi le crapă zmalţul... Cică-ar fi scos multe măsele, din rădăcină... furtuna asta... nemaipomenită... O, să ne ţinem bine măseaua minţii... *(Privind roată în jur)* Aş vrea un cuvînt uscat... (Caută) „Potopul”... *(Ride) (Imitind)* „Nici nu se zvîntase bine primul potop, fundul mărilor şi oceanelor încă mai aburea oglinzile, cînd dracul de data aceasta se hotărî să dezlănţuie al doilea potop ; în primul rînd, ca un *pendant* la celălalt şi apoi pentru că lumea prea se sfinţise”... Poate că aşa va relata cazul viitoarea biblie. *(Rîde, arătîndu-şi dinţii strălucind)* E bine să rîzi în furtună, că-ţi sticlesc dinţii, dacă sint frumoşi. E frumos să rîzi în furtună cu dinţi frumoşi...

Cum mă alint! *(Cam enervata pe sine)* Dealtfel sini o proasta. Şi o... sălbatică... *(Mai îndulcind injuriile)* O gîscă... sălbatică... na ! *(Grav)* în jurul meu se întîmplă... nu ştiu ce naiba se întîmplă şi eu... parcă plutesc pe valuri...

pe mări şi oceane... Pss ! Parcă a foşnit ceva... (Ascultă) Da, a mişcat ceva... am auzit cu urechile mele... *(Ascultă) (Strigă)* Care eşti, mă ? *(Speriată)* Iar... Aşa, ca o frunză... Sau ca un ochi care se deschide... Simţi pleoapa... *(Tresare speriată)* Stai, că... stai, că trag *(Imită gestul vtnătoresc)* O fi vreun iepure... Acum chem vînătorii... *(Tare)* Vinători, ceva mişcă... pe-aici pe aproape... Parcă în pămînt... o cirtiţă ?.... Simt nişte mişcări foarte... foarte speriate... De fiinţă vie... Uite chiar şi-acum... Uf, ce m-am speriat... Cine naiba... profită ca un porc de vremea asta... Cine ştie ce se pune la cale... Adevărul e că sint fericită... da, acesta e cuvinlul... Simt o fericire ciudată... inexplicabilă... de o intensitate extraordinară... aproape ca pe vremea aceea cînd eram mică şi uitucă şi răsfăţată şi... în burta mamii... Da, :1a... răs-făţată dar nu... uitucă... *(Gest enervat cu mina)* Dar nv. e acum timpul de amintiri. De *astfel* de amintiri... însă nu-mi explic starea sufletească... aproape similară... în sfîrşit... prostii ! Să mergem acasă, că se întunecă... Vreau să spun, se termină electricitatea din cer... *(Fulgeră)* Uite că a-ncepu: să pil- pîie... *(Pleacă, face cu greucîţiva paşi, li iese în cale un stejar uriaş, cu o scorbură mare, în care se poate sta comod. Studiind scorbura) Din* acest copac... tocmai a zburat un sicriu. A zburat la timp., lăsînd un loc numai bun... pentru preaplinul vieţii. *(Ride. se observă abia acum că e însărcinată. Apleacă urechea ca şi cînd ar vrea să-şi asculte pintecul)* Care eşti, mă,

acolo? *(Ride) (Intră cu grijă în scorbură. Imitind caraghios)* Dacă acesta este potopul... jjoftiţi în arcă ! *(Işi scoate mina afară)* încă mai plouă... nu s-a oprit. Mă temeam că odată intrată aici... fenomenul o să ia o altă întorsătură... şi-o să mă lase aşa, să plutesc pe uscat. *(încearcă şi cu mina cealaltă)* Slavă Domnului, plouă ! *(Pe gînduri)* Poate că n-o să se mai oprească niciodată... *(Cuibărindu-se în scorbură)* Acum ne dă mina să facem şi niţică filozofie... idealistă aici, materialistă afară... *(Ride. Tremurînd de frig)* Mare noroc cu scorbura asta, zău ! Asta s-o fi chemînd... ori cum era expresia

aia : ...„în sinul naturii ?!" *(Tristeţe)* Nu, în sînul naturii eram atunci... în burta mamii... Acum sînt într-o scorbura nenorocită, din care tocmai a zburat... ceva. *(Amintindu-şi)* Totul era ca o lumină dulce... pe care o mîncai... cu vîrful degetelor... de la picioare.» şi de la mîini... şi cu toată pielea... Pluteam... *(Tristeţe)* N-am mai plutit de-atunci... de-atunci n-am mai... plutit... n-am mai mincat lumină... cu cotul... sau cu genunchii... amîndoi... N-am mai zburat prin spaţii infinite... fără nici o dificultate. N-am mai.., *(Rizînd)* Cred că sînt singura fiinţă din lume... în orice caz, singura din sat... în orice caz, singura dir scorbura asta... care are amintiri... din burta mamei... *(Prozaic)* Asta e ciudăţenia mea... I-am spus şi bărbatului meu, cînd să mă ia : „vezi, că eu am nişte *viziuni dinainte..."* Zice : „le ai des ?" „Nu, nu te sperla, nu sînt... de care crezi tu... Cîte-odată.... nu ştiu cum să-ţi explic, cînd e linişte... Ori cind plouă..." *(Rizînd)* Zice că mă joc de-a imaginaţia, cînd în jur totul e în avînt constructiv. Parcă imaginaţia n-ar fi şi ea tot un avînt constructiv 1 Zice : „Alintări intrauterine, dragă. Era cazul să te mai

maturizezi... să mai creşti cu epoca." *(Ride)* Şi iată am crescut, m-am maturizat... şi mi-a crescut şi burta... s-a maturizat şi ea... săraca. Grozav s-a mai maturizat '... Iar plouă şi-mi vin în minte tot felul de năzbîtii... De fapt lucruri adevărate... trăite... *(Melancolic)* Ce intens am trăit înainte de-a mă naşte !... de-aia mi-e teamă... să nu îmbătrînesc repede... să nu mă fi uzat... să nu fi făcut excese... acolo în rai. *(Tare şi răspicat)* Eu am fost în rai... Toţi venim din rai... Pe jos... de-a buşilea... *(Im- brăţişUnd scorbura)* Mamă ! Mamă ! Adică nu : Natură mamă 1 Ce bine e la sînul tău, cînd plouă... *(Sec)* Dar se pune problema să te părăsesc, să ajung acasă. Acasă, acăsică !... Ne mai odihnim oleacă aici şi iar o luăm pe jos, prin potop. *(O vreme ascultă ploaia)* Cred că fericirea asta care m-a cuprins aşa deodată nu e a mea, ci a *lui... (Işl mingile pin tecul, mare, rotund, care se simte parcă respirind sub hainele ude)* Sînt inundată de fericirea lui... de-aia mă

simt bine... *(Fulgere, tunete)* Ce contează că a-nce- put potopul... Ce contează că digul stă să se dărîme... Toată lumea e la rîu... la dig... Am pus şi eu o cărămidă... *(Ride)* De fapt – o balegă, ce-am găsit, oamenii nu m-au lăsat să ridic greutăţi... Toţi cu gura pe mine : „Fugi, du-te acasă, ne descurcăm noi... Are cine zidi... Dumneata ai altă misiune..." Ca şi cînd a naşte e o *misiune...* O sarcină. Ciudaţi mai sínt şi ţăranii ăştia... Poate că misiunea mea era să rămîn acolo, la valul de pâmint şi pietre... să ţin piept puhoaielor... *(Pe olt ton)* Oricum, mişcarea uşurează naşterea... Azi am făcut destulă mişcare, dacă nasc chiar azi... *(trista) se* termină fericirea celui ce-mi va fi fiu... şi eu voi fi foarte tristă... întoarsă pe dos ! *(Concentrîndu-se. ca intr-o transă)* Atunci... Am simţit cu cîteva zile înainte...

dealtfel timpul îl măsurăm cu altceva, poate cu genele pe burta mamei, creştinei ca-n roboj... Am simţit că se întîmplă ceva... Aşa, ca o boală... Mă încercau nişte fiori... necunoscuţi pînă în momentul acela... *(Inspăimintată)* Erau fiorii morţii !... pentru că înainte fusesem nemuritoare... Ceva parcă se rotea în jurul meu... îmi pierdusem capacitatea de-a pluti liber în spaţiu... Cădeam... cădeam... cădeam... Şi dintr-o dată s-a petrecut acel dezastru... Prăbuşirea... totală... *(Oftind)* Se spune că mama m-a născut greu... Da, îmi amintesc perfect cataclismul... Poate că. instinctiv, nu mai voiam să mă nasc... Mă învăţasem cu raiul... şi cu nemurirea... Prostii ! Aşa spune şi bărbatul meu : „Aiureli intrauterine, dragă !" Aici însă în scorbura asta pot să vorbesc deschis... *(Zimbind)* Şi natura e mamă şi înţelege... situaţia... *(Pe alt ton)* M-am văzut adineauri într-o picătură, la lumina unui fulger. *(Cu tristeţe)* Nu mai sínt frumoasă... Şi o păcat. Femeia trebuie să fie frumoasă pînă în ultima clipă... Tata, murind o să mă vadă în halul ăsta şi... moare cu o impresie urîtă despre lume... Băiatul, cînd va deschide ochii, va da peste o magaoaie, mama pădurii.. şi-o să se sperie... De fapt, nu sínt chiar aşa de speriat... Pînă mai ieri toţi bărbaţii întor

ceai» capul după mine... în afară de omul meu... care întoarce capul după altele... aşa cred... aşa sper... nu l-am văzut... Iar acum se luptă cu valurile... L-am implorat, să nu se aventureze cu barca prea departe... Ştie în ce situaţie sînt. Ştie în ce hal e tata... Săracul, bietul, tata... Dacă nu era aşa de bolnav, aş fi mai zăbovit la dig. Situaţia, oricum, cică o disperată... Numai el nu e disperat... deşi... *(Simte o durere şi-şi duce mina la pîntec)* Doamne ! Cum se îngrămădesc toate odată !

îl simt cum dă semne de nelinişte... E nerăbdător să se vadă pe lume... să aibă o soartă... un anume... Parcă se zvircoleşte... şi... se întoarce cu faţa la perete şi nu vrea... să moară... *(Explicind)* Vorbesc acum de tata... Pînă adineauri... am vorbit de pruncul meu... Ce naiba, îi confund ? M-au apucat nişte dureri cumplite... parcă imi pierd şirul... Nu, acum mi-a trecut... Dar aş face mai bine s-o şterg de-aici... măcar că e cald şi bine. Avem însă şi noi o... cadă... nu, o... Casă... care o fi într-o cadă... unde ne aşteaptă o samă de... probleme... Să mai aruncăm un ochi afară... *(Se uită)* Te apucă tremuriciul. *(Grav)* Ploaia parcă n-ar mai avea sfirşit. În nori s-au înfipt mii de burlane. Satul nostru s-a pomenit sub o streaşină care curge-n neştire. S-au înmuiat copitele vitelor. în unghere, laptele vacilor s-a îndoit cu apă. Norii sînt jos, gîştele sălbatice au vrut să iasă deasupra, să înoate pe ei, dar s-au înecat. Adîncimea unui nor e de zece kilometri... Aluneci la fiecare pas... Pămintul a luat-o la vale ? Trebuie să am mare grijă de sini, să nu intre apa... în lapte... Asta ar mai lipsi! Parcă văd că prima grijă a lui o să fie... problema alimentaţiei. *(Studiindu-se îngrijorată)* Naiba ştie dacă-oi avea sîn ! S-ar putea să fie numai aşa, de formă... *(Rizind)* Am auzit-o pe una odată văitindu-se că n-are *bust.* Ce caraghioasă sînt! *(Se codeşte să iasă, apoi işi ia inima-n dinţi. Afară, vuietul ploii, se adăposteşte lingă un alt copac. Un trăsnet, stejarul scorburos arde în urmă ca o luminare)... (Privind flacăra)* De necrezut... A aşteptat să plec, ca să-şi dea foc... sau

să se lase trăsnit... şi să-şi dea duhul... Pentru cine se aprind astfel de luminări uriaşe ?... *(Siguranţă)* Degeaba atita înverşunare!... Pe mine nu mă poate atinge nimic... Atita timp cit am de făcut treaba asta... Există o solidaritate a lucrurilor începute, care trebuiesc duse la capăt... Solidaritatea lucrurilor gravide... Dacă mai eram încă în scorbură... trăsnetul ne-ar fi ocolit. Da, da, sint sigură... *(Mingiindu-şi pîntecul)* Hai, puişor... *(Tare, ca să acopere furtuna)* Solidaritate a lucrurilor stînd Să nască... ajută-mă *' (Tunete, fulgere. Irina se* în-*depărtează, alunecînd)*

• CORTINA

TABLOUL 2

Interior de casă ţărănească. Două camere mobilate diferit, una a tinerilor, alta de veghe. între ele, o tindă pe unde se intră de afară. Uşile cclor două odăi sînt date de perete – se poate vedea şi într-una şi-n cealaltă. În cea din dreapta, ghemuită în pat. palidă, cu fruntea brobonată de sudoare, Irina, scuturată de durerile facerii. în stingă – Moşul – tatăl Irinei – se chinuie să moară. Moare de *moarte bună,* nu-i pare chiar aşf de rău Moartea bună, ca naşterea uşoară...

A cerut să i se aducă aproape coşciugul, pe care şi l-a pregătit din timp. Moşul şi Irina discută fiecare din odaia lui, de pe palul respectiv de suferinţă.

MOŞUL : Ştii că a început să pută..

IRINA : Ce ? Cine ?

MOŞUL : Tronul ăsta... pînă mai ieri mirosea frumos, a stejar... acum pute a răşină... Mi l-o fi schimbat cineva ?

IRINA *(chinuită de dureri)*: Cine să-l schimbe ? Ce vorbă e asta ?

MOŞUL: Eu parcă-l comandasem de stejar... pînă *ieri era* de stejar... pînă mai adineauri... *(Hotărît)* Eu în brad nu mă bag... nici...

IRINA : Nu te mai gîndi la asta...

MOŞUL : Dar la ce să mă gîndesc... la femei ?

IRINA *(incercind să ziinbească)*: La.

MOŞUL : Tot umblă una pe-aici... tot dă tîrcoale... una cu coasă...

IRINA : Ţi-am spus să nu te mai gîndeşti la...

MOŞUL : Păi ce asta nu e tot femeie ? Ori o fi... fată mare ? Eu zic că poate s-or fi amestecat mirosurile... A stat la un loc cu cele de brad... şi mirosul sănătos... reavăn, al coşciugului de stejar a trecut la celelalte... care sînt ieftine ca braga... şi nu te ţin decît pină la groapă... şi cîteodată nici pină acolo... Am auzit că unul a căzut pe drum... şi s-a trezit... că nici nu murise de tot... 11 îngropat! ăia aşa... Şi altmintrelea...

IRINA : Ce tot spui ? Ce altmintrelea ?

MOŞUL : Mirosul de răşină s-a luat la al meu...

IRINA : A !

MOŞUL : Pentru că uite... *(Încearcă să respire)...* nu mai pot nici să respir... din cauza răşinei...

IRINA : Asta e ozon, aer tare...

MOŞUL: Din coşciug?

IRINA: Zi mai bine că n-ai chef să mori... De ce-ai cerut să ţi se aducă Iada aia lingă nas ?

MOŞUL *(se scoală şi stă pe coşciug)*: De-aia am cerut... IRINA : De ce?

MOŞUL : Ca să nu-l mi-l schimbe... şi tot... parcă... *(Studiază capacul)* Naiba să-l ia... cred că e tot al meu... *(Pe alt ton)* Să nu vă grăbiţi să mă băgaţi în pă- mînt... să chemaţi un doctor de la oraş să-mi ia pulsul... după ce-oi muri... că la asta se pricep şi ci... Şi după ce-o zice el : „e dus...” să mai aşteptaţi trei zile... nu poţi fi niciodată sigur... şi dacă nu fac nici o mişcare... gata... Dar în timpul ăsta să-mi daţi toate onorurile... Adică... aşa cum e la noi obiceiul... Să mă plîngeţi, să mă jeliţi...

IRINA *(ca să-l liniştească)* : Mai e pină atunci...

MOŞUL : Vrei să spui : „Să ne vedem noi acolo”... *(Ride minzeşte)*

IRINA: Tată... ce vorbe... Cine-ţi vrea moartea?

MOŞUL : Aia cu coasă...

IRINA : Te mai doare ?

MOŞUL : Nu m-a durut nimic toată viaţa... decît sufletul... acum nu mă mai doare nici sufletul... şi de-aia nu mă simt bine... Nu ştiu ce am...

IRINA : Doctorii au zis că n-ai avea nimic...

MOŞUL : La vîrsta mea, cînd n-ai nimic e foarte grav ! E grav rău. *(Se ridică şi cotrobăieşte printr-o laviţă, scoate nişte haine)*

IRINA : Da’ ce faci acolo ?

MOŞUL : Nimic... mă gătesc.

IRINA : Păi, unde te duci ?

MOŞUL : M-oi duce eu unde m-oi duce... *(Imbrăcindu-se cu greu)* Parcă nici ţoalele ale bune... nu-mi mai stau bine... Dacă-aş mai avea timp, m-aş duce Ia croitor să le mai ajusteze... *(Ride)*

IRINA : Niciodată n-am ştiut cînd vorbeşti serios şi cînd glumeşti... serios. Văd că şi acum te ţii de şotii...

MOŞUL : Bine ar fi să fie... şotii... Chestia e că... ia te uită !...

IRINA *(speriată):* Ce ?

MOŞUL : Mă-ncălţai c-un ciorap pe faţă şi unul pe dos... Dar nu am putere s-o iau de la capăt... Aşa m-o primi... la judecata de apoi ?... Nu s-or lega ăia de mine? Mi-e să nu-nceapă să rîdă... *(Se lungeşte în pat)* Aoleo-lco ! *(Oftează)* Bine mai e şi gătit de moarte... Ştii că ţi-ai luat o grijă... Ba două : şi grija vieţii de apoi !

IRINA *(incercind să schimbe vorba)*: I-auzi cum plouă afară...

MOŞUL : Măcar de-ar veni potopul... adică, lasă să nu mai vină... Nu e bine că plouă. Ştii : la balega subţire, puţintică ploaie mai trebuie... Mie asta mi-o fi-mpuţinat zilele...

IRINA *(geme, oftează)*: Ba o să trăieşti mai mult ca mine...

MOŞUL *(urmărindu-şi un gind al lui) :* Eu ziceam că omul, cînd e sâ se termine, i se termină mai întîi mintea... A mea văd că e limpede...

IRINA : Ai minte să mai dai şi la alţii...

MOŞUL : Dacă-aş mai avea şi putere... Uite, abia mă-n- chiotorai la cămaşă. Dar tu ce faci acolo ? Nu vii să-mi ţii luminarea ?

IRINA : Păi... chiar mori ?

MOŞUL : Oi muri.

IRINA *(dă să se ridice, iar o seceră durerile)*: Păi, aşa moare omul ? Ca dumneata... teafăr ?... cu mintea totală ? Şi glumind ?

MOŞUL : Glumă a fost viaţa. Asta e... serios... *(Căutlnd ceva)* Da' căciula pe unde mi-o fi pus-o mă-ta ?

IRINA: N-ai mai umblat cu ea *de-atunci ?* Or tot fi vreo cinci ani.

MOŞUL: Păi dar! Or fi vreo cinci ani. Că ea s-a grăbit...

IRINA : Nu ştiu unde e... şi nici n-am putere s-o caut... MOŞUL : Las-o... Şi-aşa ar fi trebuit s-o ţin în mină...

Cică nu e voie să stai cu căciula-n cap nici în rai nici în iad... în iad, că e prea cald... dincolo că... nu e voie... Că sînt numai sfinţi... Aşa, cînd închid pleoapele... cîteodată... îmi vine ameţeala şi parcă-i văd. grupuri, grupuri... stau la taină... Nu ţi-adu- seşi aminte ?

IRINA : Ce ?

MOŞUL : Unde-a pus-o mă-ta ?

IRINA *(cu (jindul în altă parte)* : Ce ?

MOŞUL: Căciula...

IRINA : Aşteaptă puţin, tăicuţă... mă scol eu şi ţi-o caut... Dar uite... cum mă mai seceră... *(Geme, se văietă) Uf,* Doamne !

MOŞUL (după *un timp)*: Pe mine mă jeleşti ?

IRINA : Iar m-au apucat...

MOŞUL : Asta e bine...

IRINA *(ţipă ascuţit)*: Groaznic... e groaznic... cum

să fie bine ?

MOŞUL : C-o să vină altu-n loc. Nu rămîne casa pustie după noi... Vezi, să fie băiat.

DUNA *(glumă chinuită)* : E cam întuneric, nu mai văd nimic. S-ar putea să fie fată... că mi s-au împăienjenit şi ochii...

MOŞUL *(cu vocea sfîrşită) :* Ce zici, mai ai mult? Tu dă zor acolo, că dacă-aş şti că se termină repede, aş mai aştepta.

IRINA *(veselă):* Tată, ce bine că eşti cu mine în momentele astea... mă faci să rid şi mai uit...

MOŞUL : Eu aş veni să te ajut... ştiu cît s-a mai chinuit şi cu tine biata maică-ta... dar mi-e ruşine – una... şi – două : mi-au înţepenit râu picioarele... Le simt ca pe nişte buturugi. Sînt şi reci ca gheaţa...

IRINA : Eu parcă am foc în burtă...

MOŞUL : N-ai vrea să facem schimb ? *(Ride)*

IRINA : Dacă mi-ar sta-n puteri... *(Ţipă foarte tare)* Mor...

MOŞUL: Ei, ce e gălăgia asta?... Nu, nu mori... Dar ţi-e mai greu, că eşti intelectuală... De-aia ţi se pare aşa... peste mînă... Bunică-ta se ducea cu mîncare la oameni pe cîmp... şi cînd venea acasă, se-ntorcea cu plodu-n baniţă... îl aducea-n baniţă în cap, printre oale... linguri... 11 făcea la umbra vreunui mărăcine, pe unde-o apuca... Năştea urgent... în vreun tufiş, ca dihăniile. Aşa a făcut paisprezece... Eu sînt al treisprezecilea...

IRINA : Număr cu ghinion. *(Geme)*

MOŞUL : întotdeauna am fost al treisprezecilea... De-aia mă prăpădesc acum... *(Geme)* De-aia mă curăţ... *(Geme)* Mai ai ?

IRINA : Vai !, of... Aoleu...

MOŞUL : Aşa... dă-i zor... *(Geme)*

IRINA : Mi-e milă de tine...

MOŞUL : Mai bine... ai anunţa moaşa... Adică, eu ar trebui... <lăr cum ? Parcă acum mă-nţeapă sub o coastă...

IRINA *(răcneşte)*

MOŞUL: Vezi ? Mai bine nu te dădeam la şcoală... năş- teai fără dureri... ca proasta... Mă-ta, cu

patru clase primare, abia te-a făcut... iar tu, care ai şi normala... să vezi ce greu o să-ţi vină. O să ai nevoie şi de moaşă... Satul nostru mai are moaşă ?

IRINA *(gemete)*: Au... Are... Dar ce legătură are cartea cu... asta ?

MOŞUL: Da, că slăbeşte... gingiile... Ţi-am spus de bu- nică-ta... paisprezece şi nici nu ştia să-i numere... *(Ride)* Sănătoase vremuri !

IRINA *(se văietă).*

MOŞUL : M-da... Da... Dacă tot aşa de greu ar oua şi găinile, ce jale ar fi prin curte...

IRINA : Nici ele n-or fi cotcodăcind de drag... Ba de drag... abia aştept să cotcodăcesc şi eu... f Pauză)

MOŞUL : Ce se mai aude ?

IRINA : Nu mă mai face să rid că... lepăd... Nu trebuie să mă forţez... *(Geme)* Cum e cind mori ?

MOŞUL: Nicicum. Te termini ca o luminare.

IRINA : E-he !

MOŞUL : Luminări om avea noi mai multe, văd că asta se termină şi eu nimic... nu mor neam !

IRINA : Ce faci, iţi ţii singur luminarea?...

MOŞUL : Dacă n-am şi eu copii... care să sară. *(Trist)* Să ştii de la mine... că degeaba-i mai faci...

IRINA : Păi dar...

MOŞUL : Decit să mori ca un păgin, fără luminare, mai bine... Eu sint şi nespovedit, asta o ştii ?

IRINA : Puteai să te gîndeşti mai demult... de cind ţi-ai comandat coşciugul.

MOŞUL : Ce să-i spun popii ? îi spui şi el c cu gindul la ale lui... la colivă... la... ale lui... Dar acum m-aş spovedi... Pe cine să trimit eu după el ?

IRINA *(zîmbind)* : Dacă mai aştepţi oleacă, îl trimitem... pe-ăl mic...

MOŞUL : Aia e, că nu pot să mai am răbdare... Tu mă asculţi ?

IRINA : Te ascult, dar nu sint popă...

MOŞUL : Nu contează, eşti fata mea... mai curată ca un preot... Auzi, fata mea... *(Tace)* Nu ştiu cu ce să-nccp.

IRINA : Vezi că luminările sint acolo la capul patului... Poţi să te-ntorci ?

MOŞUL: Pot să mă-ntorc... dar nu de la groapă... că de-acolo nu se mai întoarce nimeni... *(Căutind după luminări)* Lasă, că mă descurc eu... Tu vezi acolo <le treaba ta... să meargă mai repede... Să nu se-n- curce vreo iţă... Auzi ?

HUNA : Aud.

MOŞUL : Cum am trăit eu pînă la virsta asta ?

IRINA : Cum ?

MOŞUL : Parcă-aş fi băut aghiasmă, asta nici de sete nu ţine, nici de foame... nici sfint nu ajungi... *(Năduf)* Uite-aşa am trăit... N-am priceput mare lucru... Noi aici am trăit pur şi simplu... Nu ne gîndim la viaţă decît în ceasul din urmă.

IRINA *(ca s-o dea pe glumă)*: ...şi atunci cam un sfert de ceas...

MOŞUL *(grav)* : Că vine... una... şi ne face semne... şi se strimbă la noi... şi zice „Mai iute ! Mai iute ' Tviiş- că-te, putoare". Şi cînd ţi-a zis „Mişcă-te!" ai şi încremenit. Eh 1 Uite-aşa e la ţară, mereu după soare, şi după anotimpuri... şi-ntotdeauna e de făcut cîte ceva... Ştii ce : dacă mor să mă-ngropaţi la oraş ! Acolo ştiu că m-oi odihni... Ba nu ! Că te pomeneşti că pun ăia ceasul să-ţi sune la cap... Noroc că soarele nu sună cînd răsare.

IRINA *(rtde).*

MOŞUL : Ei, fato... cum a fost, a fost... A fost bine! Dar m-a luat acum cam pe nepregătite, de-a ia-mi pare rău... Coşciugul mi l-am făcut eu din vreme... dar uite, că nu mai am putere să mă.bag în el... Că m-a luat pe neaşteptate... *(Face eforturi să intre în coşciug).*

IRINA *(cam enervată)* : Stai cuminte... unde te bagi ? Ce te tot foieşti ? Că parcă te răsuceşti în burta mea...

MOŞUL : Te pomeneşti că nici nu m-am născut... că bine zici ! Atunci aş mai avea o şansă, nu? *(Ride greu)* Doamne, iată-mă. Te ţicură rău ?

IRINA : Cumplit.

MOŞUL *(speriat)*: Păi eu... cui mă mai spovedesc...

că e un cîntec jelui-m-aş şi la pietre.

IRINA *(hifndii-ş'i rolul* în *serios)*: Spune ce ai pe suflet... dar repede... că mi-e că mă prăpădesc înaintea du- mitale... Ai făcut păcate multe ?

MOŞUL : Da' de unde !... Nici de-astea n-am prea avut timp... Puteam fi mai fericit... dar nu s-a putut...

Maică-ta, tot aşa... De ce m-o fi lăsat pe mine singur, să mă chinui ?

(Tăcere grea, întreruptă de gemete dintr-o-parte şi din alta)

IRINA *(uită o vreme de bolnav, mistuită de propria-i durere fizică. Vorbeşte singură... ca şi Moşul. Replicile lor, pentru citeva momente, nu se mai întil- nesc, nu-şi mai răspund... şînţ fragmente de monolog).*

MOŞUL *(gemind) :* Ai auzit de doctorul Paicu ?

IRINA : Nu... Era mamoş?

MOŞUL : Da' de unde ! Se uita ia plămîni. Dar s-a-m- bolnăvit de cancer... Cu o lună înainte, şi-a anunţat ziua şi ora cînd o să moară. Cu precizie, că aşa a fost. în ziua respectivă, cînd se apropia ora 11, cum zisese el, îi dă telefon celui mai bun prieten... O să bată ora 11, zice, nu vii... să mai stăm puţin de vorbă.

IRINA *(se văietă)* : Doamne, Dumnezeule...

MOŞUL : Vine ăla, vorbesc ei ce vorbesc...

IRINA : Despre ce vorbeau ?

MOŞUL : De una de alta, ca între bărbaţi. Şi cînd să bată ceasul, c-avea un ceas de-ăla... care se bate cu pumnu-n piept... el se uită la ceas şi zice : „Ei, acum gata, m-oi duce."

IRINA *(pierzînd şirul)*: Păi, parcă prietenul venise pe la el... Bolnavul unde zicea că se duce ?

MOŞUL *(continuînd)*: Asta i-a-nnebunit pe toţi... doctorii, prietenii lui de pe la spitale... şi-au dat seama că Paicu ăsta, din moment ce prevăzuse totul cu atîta precizie, descoperise şi leacul.

IRINA : Care leac ?

MOŞUL *(cam enervat)*: Nu poţi să fii şi tu puţin atentă ? IRINA : Am nişte dureri cumplite...

MOŞUL : ...descoperise leacul cancerului... şi-a dus secretul cu el, că se certase cu colectivul.

IRINA *(ţiplnd):* Nu vreau să mai aud de morţi.

MOŞUL : Linişte. Să nu mai aud de naşteri.

IRINA *(după o pauză)* : În preajma Anului nou... oamenii parcă se iubesc mai mult... n-ai observat ?

MOŞUL *(ţlfnas)*: Ba.

IRINA : Anul trecui mă-ntilnesc cu unul... schimbasem cu el două, trei vorbe... demult, îl şi uitasem... mă priveşte lung, mă apucă de mină şi zice : „Vino, să mai prindem anul ăsta” *(Rizînd)* Aşa, nitam-nisam !

MOŞUL : Era nebun ?

IRINA : Nu... adică n-aş crede...

MOŞUL : l-ai dat peste mină ?

IRINA : Da, dar mi-a rămas întipărită expresia lui de disperare... de om care parcă se îneacă... şi... eu ştiu ! „Vino, să mai apucăm anul ăsta.”

MOŞUL : Un stricat...

IRINA : Nu, că... ce-ai crezut ? Nu voia cine ştie ce. Venise în sat cu caravana... şi dorea să mă ia la film... Ştii, ca să se laude c-a văzut un film cu mine... în anul care a trecut. Că, mă rog, a făcut ceva în anul care a trecut... o activitate oarecare...

MOŞUL : Eu aş vrea s-apuc... anul care vine... *(Rîde)* Dar mă dor toate oasele.

IRINA : Parcă nu te dureau...

MOŞUL : înainte, mă durea carnea... acum mă dor numai oasele... s-a ales durerea... cum scrie la biblie...

IRINA : Undo scrie ?

MOŞUL : C-or să se aleagă apele de uscat... *(După o pauză, of tind)* De ce nu am eu cancer ?

IRINA : Dacă nu te-a pricopsit Dumnezeu.

MOŞUL : Măcar ştiam de ce mor... eram împăcat, poate chiar mîndru că mor de-o boală importantă, fără leac... Că l-am întrebat şi eu pe sanitar : „Acum, că mă prăpădesc, aş vrea să ştiu şi eu... poţi să-mi spui... am cancer, aşa e ?” Zice: „Nu”. „Dar ce am ?” Zice : „Nu ştiu... Parcă n-ai avea nimic” *(Revoltă)* De ce în faţa morţii ştiinţa ta tace ?

IRINA : .A mea ?

MOŞUL: A ta, că tc-am dat la şcoală... Eşti învăţă-toare... A voastră, a învăţaţilor, a doctorilor. Ala de ce-a zis : „Nu ştiu ?”

IRINA : Nu era doctor, era medic veterinar.

MOŞUL : Mare deosebire ! Toţi se pricep la fel... Numai Paicu ăla poate că dibuise ceva... dar

apucase să

nu fie înţeles de colectiv... Păcat! Discuţia asta am auzit-o-n căruţă, toţi îl căinau.

IRINA : Acum, dacă avea cine să-l anunţe, tot veterinarul ar fi venit...

MOŞUL : Cum trece şi viaţa asta ! *(Oftează)*

IRINA : Vine cealaltă...

MOŞUL : A şi venit... e sub pat.

IRINA : Poate sub patul meu... dar nu pot să mă uit... MOŞUL : în pîntecul tău. *(Ride)*

IRINA : Unii la o simplă răceală... şi se pierd cu firea... Nu mai ştiu să lege două cuvinte. Intră panica-n ei. Şi dumneata, tată... cine-ar crede, că... Dacă te-ar auzi cineva, care nu te-ar vedea că eşti în tron, dacă te-ar auzi spunind aşa la năsărîmbi, ar crede că joci un rol... Ori că te pregăteşti de nuntă.

MOŞUL : Să-i zicem şi nuntă... dacă altfel nu s© poate. Mai ştii... de-aia m-oi fi şi gătit aşa.

IRINA : întotdeauna ai rîs de primejdii...

MOŞUL : Rîzi, că n-ai ce face. Am văzut eu unul pe front... îl făcuse un obuz bucăţi, bucăţele şi el tot cu zîmbetul pe buze... Numai că o buză era-ntr-o parte, şi alta la vreo zece metri... Spunea ceva vesel al naibii... dar nu se mai deslușea bine... începuse să răsară iarba prin risul lui. *(Pauză)* Cîţi ani or fi de cînd am murit ?

IRINA : Mă-ntrebi pe mine ?

MOŞUL : Că n-oi vorbi singur.

IRINA : Eu nu vorbesc cu stafiile.

MOŞUL *(oftează):* Parcă sînt dus... de vreo sută de ani... Una sută de... de lei... adică, vreau să spun... de ani... Mi s-a cam îngreunat limba... *(Speriat)* Am aiurat ?

IRINA : Un pic... Te crezi mort de mult...

MOŞUL : De unde ştim noi că nu e-aşa ? Ia aprinde lumina... să mă uit...

IRINA : Nu pot...

MOŞUL : Păi vezi ? *(Pauză)* Mă gîndeam la Riţa... mai- că-ta... să tot fie o sută de ani... de cînd... una sută de ani... un pol...

IRINA *(speriată)*: Tată !

MOŞUL : Ce zice ?
IRINA : Cine să zică ?... Dumneata nu mai vorbeşti bine...
MOŞUL : Gata... mi-a trecut... am avut aşa o sfîrşeală... Tot aşa o să treacă şi după ?
IRINA : Cine?
MOŞUL : Vremea... Tot aşa repede ?...
IRINA : A I Păi, eu ştiu ?
MOŞUL: Odată mă lăsară toate puterile... Tu mai ai mult ?
IRINA *(hotărîtă)* : M-am răzgîndit. 11 lepăd. *(Ţipînd)* Nu mai vreau... Nu mai vreau... să nasc. *(încet)* Ce rost ar avea ? E cumplit să trăieşti... cum ai trăit tu... Războaie... mizerie... secetă... morţi în dreapta şi-n stingă...
MOŞUL *(indirjit)* : Ce dacă ! Sînt morţii tăi... cum să te lepezi de ei?!... Nu mă judeca tu pe mine... că acum mă dau jos din... şi vin la tine... şi-ţi dau vreo cîteva... scatoalce... că încă n-am murit... ce mă judeci tu, vruţo ? *(Acces de tuse) Ia* te uită !
IRINA : Nu mai vreau ! *(Zgomote surde în camera femeii, bufnituri)*
MOŞUL *(după o pauză, ascultind zgomotele)* : Faci ?
IRINA *(mintoasă)* : Ba ! îl omor. *(Ţipă)* Nu mai vreau să aduc pe lume pe nimeni... Nu mai pot... Mai bine îl omor în pîntec... E mai bine de el... Nici nu simte nimic... E ca şi cînd ai călca o frunză... n-o doare... şi-o scapi de viscolul iernii... *(Plinge)*
MOŞUL : Dacă plingi, înseamnă că-ţi pare rău de ce era să faci... Astea sînt sclifoseli de cucoană... Dacă erai ţărancă, nu te-apucau năbădăile... Te-ai coconit pe- acolo... pe la Bălceşti. Tot ce e de la Dumnezeu trebuie să trăiască...
IRINA : Atunci dumneata, de ce să mori !
MOŞUL : Eu am trăit destul... Oho, prea destul. Că n-o s-o duc cît veacul. Aşa zicea şi Moşu Cornea, să- racu ! Şi-a trăit un veac şi

jumătate. îţi mînca oaia la o masă... şi dormea, fie vară; fie iarnă, afară, pe prispă.

IRINA : Cînd spunea că n-o să trăiască cît veacul, el poate se gîndea la veacul al doilea.

MOŞUL : Păi dar ! D-apoi cum ! Avea nepoţi, strănepoţi şi stră-strănepoţi. Era ca un stejar uitat într-o poiană... tot aştepta să-l trăsnească şi pe el... Satul întreg nu-l ştia decît bătrîn... de vreo sută de ani i se spunea „Moşul". *(Oftind)* Şi mie mi se spune de mult „Moşule", dar nu ştiu dacă apuc s-ajung măcar bunic... *(Cu speranţă)* Mă văd eu bunic ?

IRINA *(tristă)* : Nu ştiu... Mi-e c-a murit... Parcă nu mai mişcă... *(speriată)* Dac-o fi murit ? L-am bătut cam tare...

MOŞUL: Măcar l-ai bătut la fund ? *(Sigur)* Nu păţeşte el nimic. Bătaia mumii e ca mîngîierea străinului.

IRINA : îi ! Iar a mişcat. Trăieşte... *(Alintind)* Mă, băieţaş !

MOŞUL : Aş vrea să-l botezaţi... tot ca pe moşu-su... Ion !

IRINA : A, nu... în nici un caz... încă un Ion ? Mai bine Stan...

MOŞUL: Asta nu-mi place mie... Eu am apucat aici pe unul Stan... care toată viaţa a păscut caprele... Mai bine Gheorghe, ca pe Băzăvan...

IRINA : Nu vreau.

MOŞUL : Vasile ?

IRIN/X : Prea e la coada alfabetului... îi iau toţi înainte...

MOŞUL *(enervat)* : Oricum... numai să nu-l botezaţi Jack ori John... ori... chestii de-astea, că-l dau dracului... Nu-l mai recunosc de nepot. Să nu-mi pociţi numele băiatului ! *(Pauză. Zgomote în camera bolnavului.)*

IRINA: Ce faci acolo? Ce tot troncăi ? *(Zgomote)* Hei, ce se-ntîmplă-acolo ? Ziceai că nu mai ai putere ? Ce răstorn i ?

MOŞUL : Nimic... Mă băgai în sfirşit în ladă... în corabie... Mă urcai în Arca lui Noe...

IRINA : îţi arde de joacă...

MOŞUL : Aici parcă e mai cald... Mă luă cu frig... Aici e mai cald.

IRINA : Măcar îţi vine bine ?

MOŞUL : Ba mă cam ţine... aici... sub o coastă... *(Ude)* IRINA : Te ţine?

MOŞUL : Sub o coasta... în partea ailaltă... N-o s-ajung eu prea departe nici cu luntrea asta...

IRINA : Ce-ţi trebuie să mai călătoreşti ?

MOŞUL : Asta aşa e. Omul cit e tînăr... ar vrea să dea ocol pămîntului... şi cînd se strimbă magaoaia la el... intră singur în gaură de şarpe... Ca şi cîinele, cind e să moară... că-ţi vine pe prag... şi moare credincios... pe prag, ca să-l vadă stăpinul... Măcar el crede în stăpîn... Dar noi... în cine să credem ?

IRINA : În prag...

MOŞUL : Că bine zici... Eu sínt acum... în prag... Dar nu pot să-mi dau duhul pină nu l-oi vedea... Auzi ?

IRINA : Ce ?

MOŞUL: Ştii cum o obiceiul pe aici... or să vină ăia la priveghi...

IRINA : La ce să vină ?

MOŞUL : Să mă privegheze... aşa se zice. Adică să stea cu mortul în prima noapte... cind îi e sufletu încă în casă... şi datoria lor e să-l distreze... să nu se simtă singur. Aşa e obiceiul... Ăştia sínt cam slobozi la gură... cam spurcaţi... că nu-i cunoşti... Sínt împodobiţi ca naiba... şi-atunci ei vorbesc verzi şi uscate... Să nu te superi... Şi eu am făcut multe priveghiuri... E chiar plăcut... şi pentru rude... că le faci să rîdă... Mai uită. Moare un om – dar asta nu-nseamnă că s-a isprăvit lumea... Ai vii, e musai să se distreze... Să nu ia jalea... Viii trebuie să-şi trăiască viaţa... *(Pe alt ton)* Acuşica parcă rni-e sete.

IRINA : Sete ?

MOŞUL : Sete. Dar nu pot să mai ies... Mai bine

rămîn aici... Abia mă mai încălzii. Afară tot mai plouă ?

IRINA *(ascultă)*: Tot...

MOŞUL: Ce să mai ies!... Pentru un strop de apă... Oricum, sînt mai la adăpost... Dar nu ştiu de ce mi se tot usucă limba... Nu pot nici să mă răsucesc... Aici crăp... Eu mi-am încheiat socotelile cu viaţa... Am tras linie... şi m-am culcat sub linie... Mă duc şi vă las. Şi-i spui omului tău să nu dea-n tine.

IRINA : De ce să dea ?

MOŞUL : Dacă n-o semăna cu el...

IRINA frfde) : Dar cu cine să semene?

MOŞUL *(speriat)* : Dar cine-a tăiat stejarii ăla din faţa casei ?... Parcă nu l-am mai văzut în ultima vreme.

IRINA : Păi, cum să-l mai vezi în faţa casei, dacă stai în el... N-ai zis dumneata... că vrei să fie de stejar... ? *(Pauză)*

MOŞUL : Cocorii s-or fi dus ?

IRINA : Dus...

MOŞUL : Şi... verzele ? Au zburat şi ele... spre ţările calde ?

IRINA : *Berzele* poate... că verzele le-am băgat în putină...

MOŞUL : Aşa... aşa... în putinele calde... Nu ştiu de ce... Ori despre cine vorbeam ? Mi se cam încleştează fălcile... Abia dacă mai pot să... ţip... *(Ţipete)*

IRINA : De ce-oi fi ţipat aşa de tare... parcă nu m-a durut prea rău... ca acuma... Parcă nici n-a fost glasul meu...

MOŞUL *(ţipă)* : Doamne. Doamne... IRINA *(ţipă)*: Doamne, Doamne...

(Ţipetele şi vaietele se înteţesc în ambele camere. *Întuneric.)*

IRINA : Aud bine ? A început să se bată acolo... să ţipe... să vocifereze ! *(Ascultă) Se* rupe ceva din mine... ah... Pss ! Iar a-nceput să vorbească...

MOŞUL : O bară ! Daţi-mi o bară, să mă prind... de ceva. Cum se clatină cerul... De ce n-aţi pus lanţuri pe lingă prăpastie?... Cad!... O frînghie !... Aruncaţi-mi iute o frînghie... să mă agăţ... Ce gol imens...

IRINA *(strigă către Moş)*: Nu mai mototoli aşa luminarea, că nu e frînghie... Mă apucă şi pe mine durerile... Ah, mor... Mai întîi mor eu...

MOŞUL : Cine mă aruncă pe fereastră ? De la înălţimea asta... Saci azvîrliţi pe fereastră dintr-o magazie într-alta. Dintr-o lume într-alta... Lăsaţi-mă mai bine să putrezesc în magazie... cu şobolanii ăştia, care mă adulmecă lung cu mustăţile... Vai, cad ! Şi

eu, care ziceam că nu mi-e frică... Mor de frică... Parcă m-aş mai naşte o dată... Dar de ce ? De ce... cad ? Nu ştiam că există golul... că aveam goluri aşa de mari între... nori... între cer şi... noi! Frîn- ghia... ah, aş mai putea s-o prind !... măcar o clipă să mă mai balansez... *(Ţipete)*

HUNA *(ascui tind)*: Ce vuiet e în pîntecul meu !... Un vulcan... Nasc un vulcan ? Am foc, iau foc... de s-ar termina odată. Aud bine ? Sînt cuvintele celui care trebuie să vină... El e cel care părăseşte o lume... Ce bine cunosc senzaţia asta... de prăbuşire. De s-ar termina mai iute... De s-ar termina în- tr-un fel... Ţipă... Mor ! Mooor !

MOŞUL *(ţipă)*: Cad... Caad ’

CORTINA

TABLOUL 3

Cele două încăperi ca în tablou] precedent. În dreapta mortul în coşciugul lui, ţinîndu-şi singur luminarea cu mina, care încă nu i s-a răcit... şi n-o să se răcească plnă nu ajunge la rai, sau unde-o ajunge. În stingă, lehuza, cu pruncul înfăşat. Intre cele două odăi uşa e deschisă, se face un fel de curent, dar femeia c prea obosită s-o închidă. Totodată vrea să fie atentă c-un ochi la mort.

IRINA : Nu simt decît o mare lehamite. Şi un gol, la fel de imens în cap ! Parcă l-aş fi tras din cap, din creieri... Ce ciudat. Oi fi născut nu un prunc, ci... *(ride)* ideea de prunc. *(Didactic)* E bun termenul „a concepe”... folosit în legătură cu procrea- ţic... dealtfel e şi singură concepere sănătoasă, viabilă. *(Naiv)* Aduci pe lume o mică gînganie... Iar în lume plouă şi fulgeră. Aici o bine... nu plouă decît cînd face

el pipi... Şi nu fulgeră decît cînd mi se pare că se stinge luminarea. *(Bătăi în uşă)* în sfir- şît. îmi vin ajutoarele. Aia la priveghi. Or să se ocupe ei de partea asta a sălaşului... *(Arată camera din dreapta)* Intră. Intraţi. *(Tăcere, apoi iarăşi bătăi)* Daţi buzna! Simţiţi-vă ca acasă ! Hai ! *(Uşa se deschide. Odată cu vintul şi ploaia care pol da o idee despre ce e afară, pătrund trei arătări stranii, mascate, că nu poţi să ştii dacă sínt bărbaţi ori femei).*

IRINA : Bine-a ţi venit... că-mi era urît... Să spun drept nu e prea vesel să fii în situaţia asta... oarecum confuză... Iţi vin şi nişte gînduri confuze... vă spun că sinteţi de-aici din sat... mă cunoaşteţi de cînd eram mică.

PRIMA MOMlIE : De cînd nu veniseşi pe lume...

IRINA *(speriată) :* Am impresia că tatăl meu a murit exact în clipa cînd am născut eu... Şi la gîndul ăsta... odată m-a trecut un fior rece... las' că e şi urît afară şi circulă atîţia fiori reci. *(Şi mai îngrozită)* Parcă l-aş fi născut pe taică-meu !... Eu, fata lui, să-l nasc pe... cum vine asta? Parcă... *(se şterge de sudoarea care i-a răsărit pe frunte şi încearcă să zimbească)...* parcă l-aş fi născut mort... vreau să spun, cu toată viaţa făcută... cu o anumită experienţă... adică mort fără să-i pară rău, că, vorba lui, şi-a trăit traiul şi-a mincat mălaiul... Dar unde ? Unde şi l-a mîncat ?

A DOUA MOMlIE : Lasă bazaconiile astea.

IRINA *(izbucneşte în ris) :* Bravo. Bine spus „bazaconii"... Că într-adevăr sínt nişte aiureli... vi le-am îndrugat că mă ştiţi, sínt o fată normală. Cred că v-aş cunoaşte şi eu, dacă v-aţi scoate bulendrele alea, măştile... ce naiba sînteţi, bărbaţi ori femei ?

A TREIA MOMIIE: Tot noi am venit şi Ia naşterea ta. IRINA *(uimită):* Şi tot în halul ăsta arăt aţi ? *(iiide) A* TREl/\ MOMlIE : Halal să-ţi fie.

IRINA *(pe ginduri)* : Dar ce-aţi căutat voi la naşterea mea ? Ce... naiba aţi căutat ? Că n~aţi fi moaşe ? Eu credeam că sînteţi *moşi,*

că mi-a zis bietul tata, Dumnezeu să-l ierte, zice vezi c-or să apară un- cheşii ăia, gătiţi ca naiba, să mă pri vegheze. Dar el spunea c-o să mă faceţi să rîd... că aţi avea adică mult umor... de calitate...

PRIMA MOMlIE : Muierile astea lehuze îşi cam pierd şirul...

A DOUA : Pentru că ele refac şirul... *(Rinjeşte)*

PRIMA MOMIIE : Unde e ?

IRINA *(arătind spre mort):* Acolo... Aţi putea să-mi spuneţi cun vă cheamă ? Dumneata... cel din mijloc parcă ai fi... Ghenrgh© ăl Moale...

A DOUA MOMÎ1E : Hi-hi-hi.

A TREIA MOM1IE *(aplecindu-se peste coşciug)*: Frumos făt... frumos...

PRIMA : Şi mare...

A DOUA : O fi avînd două chile ? *(Ride)*

A TREIA : E şi foarte bine-nfăşat...

PRIMA : Cînd îl vezi cît e de liniştit, parcă nici n-ai crede că el ţipă aşa... ca din gură de şarpe...

A DOUA *(pe ton de descintec):* Din gură de şarpe a ieşit... ca şarpele să se tîrască... nu, ca şarpele să năpîrlească... nu, ca şarpele să sîsîie ; nu, ca şarpele lui să i se zdrobească capul... nu...

PRIMA ŞI A TREIA *(proteste)*: E, ei... fii mai blîndă... A DOUA *(continuind)*: ...nu, ca şarpele să dea din coadă, nu ca şarpele să fie-nţelept... *(Supărată)* Nu ! că mă bîlbii. *(Către Prima Momite)* Spune tu ceva mai legat.

PRIMA MOMlIE: Să fie legat ca porumbul care leagă... şi bine lega-, la trup... şi dezlegat la minte... şi să aibă legături numai una şi-una... n» mijloc... braţ de femeie... la git legătură de gît... fiindcă s-a legat cu jurămînt... şi cele mai tari legături să le aibă sus...

A DOUA ŞI A TREIA *(rizind)*: ...tot la gît...

PRIMA : ...la cap., la cap de cruce, firicel de busuioc... A DOUA : Ai uitat legătura cu pămintul.

PRIMA : Asta... tu...

IRINA *(nedumerită)-.* Ce-ndrugaţi acolo? *(Tăcere)* Aştia confundă naşterea cu moartea... Fac şi ei pe proştii în păpuşoi... în loc să spună măscări, cum se obişnuieşte la noi la

priveghi... se dau drept ursitoare. *(Ride scuturată de fiori)* Dar parcă ursitoarele ar spune ceva mai... elevat ?! Orice-ar zice... tot măscări, fiind vcrba de soarta omului. Pentru că... faţă de frumuseţea vieţii, văzută... dinăuntru... aşa cum am văzut-o eu o clipă, înainte... de a mă naşte...

adevărul e palid... uite, palid ca... mortul... Doamne iartă-mă, ca ceara... ca luminarea... aia, feştila... Da, da, altă impresie aveam şi eu în burta mamei despre lume şi cînd m-am născut, iată că... nasc. Şr asist la un priveghi totodată.

A TREIA MOMÎIE : Din pămînt, din iarbă verde... *(Se invirte ţopăind în jurul coşciugului)* ...Din pămînt din iarbă verde cine e mic şi nu se vede ?

CELELALTE MOMII : Hă, hă, hă.

A TREIA : Am văzut un soare pămintiu la raze şi la umbra lui sta Moş Năstase, negru ca pămîntul, cu pămînt în oase, şi-l certa iarba că de ce-nviase... că-i ieşea spicul din oase... culegea ce semănase, soarele din pămînt se-ntîmplase.

PRIMA Vrei să spui c-o să-l cheme Năstase ?...

A TREIA : Nu ştiu...

PRIMA *(rizind) :* Păi, tu ce tot îndrugi acolo?... Tu nu ştii ce vorbeşti ?

A TREI/\ : Bineînţeles că nu ştiu... eu sînt soarta, eu prezic... vorbele... şi soarta lui e să încerce să lege aceste vorbe... unele de altele să le dea un sens... exact...

A DOUA *(rizind):* ...care poate fi luat şi-aşa şi-aşa...

A TREIA : Nu, numai aşa... cu picioarele-nainte...

IRINA *(aparte) :* Aş rîde... dar nu mii mai ţin băierile... N-am crezut niciodată în ursitoare, vrăji, babe cotoroanţe. Sînt anumite obiceiuri... care trebuie, adică... dacă aşa am apucat din moşi-strămoşi... *(Ţipă copilul)* Vai de mine, ce ai, mamă ? *(Il alintă, copilul ţipă).*

PRIMA MOMÎIE: Pss ! Am trezit mortul de-alături. Se supără, vezi, noi ne ocupăm mai mult de cei vii şi-n timpul ăsta n-are cine sta şi la el la priveghi...

A DOUA MOMÎIE : Mort proaspăt... supărăcios.

A TREIA : Aşa e la-nceput. Pe urmă... cînd se mai tăbăceşte pielea...

PRIMA *(către coşciug, venind) :* Să creşti mare, să prinzi aripi, să treci marea, şi cu carpini să te

scarpini... *(Hide)*

CELELALTE MOMII *(către Prima)* : Hai, gata... lasă-l să doarmă... să prindă putere...

/X TREIA : Să treacă la răposat, că mai avem şi-un priveghi.

PRIMA : Eu nu ! Ori sínt una ori sínt... altul...

A DOUA *(rugător)* : Numai azi... o dată şi scapi... *(Iarăşi ţipetele copilului)* Nu-l auzi ?

A TREIA : Taci, CoUviţă, că venim acum...

A DOUA : Ţi-am adus ciurul, vătraiul... Punem ciomagul pe vătrai şi te petrecem cu steag în rai. *(Scoate de sub pulpană un ciur şi-un vătrai. Se apropie t'Mte trei de prunc.)*

PRIMA ⌋*ţopăind în jurul Irinái şi-al pruncului):* Astă viaţă...

A DOUA *(idem)*: ...de apoi...

A TREIA *(idem)*: ...care-ncepe joi...

A DOUA *(inecindu-se de rîs)* : Şi ţine pînă-n Prejoi. *(Diferite figuri cu vătraiul şi ciurul. închipuie deasupra pruncului un fel de falus enorm.., pun ciurul în vtrf şi-l fac să se-nvirtească.)*

A TREIA : Dacă era prăjina mai mare, sărea cu ea peste groapă... *(Se strîmbă de rîs)*

A DOUA : Dar aşa... a proptit-o chiar în groapă... şi l-a tras înăuntru... *(Se ţine cu mtinile de burtă)*

IRINA *(care-a stat cam buimacă, neştiind ce să zică):* Aştia parcă n-ar fi oameni... de-aici de la noi... *(Tare, ca să-şi facă curaj, ca la hoţi)* Care sînteţi, mă? *(Mai tare)* Care sînteţi, mă, acolo? Nu vă e ruşine ? Ce e mascarada asta ? *(Momiile tşi continuă jocul)* Afară !

PRIMA *(către celelalte)* : Psst! Căleaţi pe vîrfuri că aici sínt Iei.

IRINA : Botjocoriţi copiii !

A DOUA : O leoaică...

IRINA : Mă duc la primărie. 0 să vă reclam... Dacă ar fi bărbatul meu acasă v-ar arăta el vouă... *(Cu cit Irina e mai furioasă, cu atit măştile se amuză mai tare)*

PRIMA : în casa asta cineva o să moară de rîs... *(Ţinîn- du-se cu mina de burtă)* Nu mai pot.

A DOUA : Azi toate ne-au mers din plin.

A TREIA : Şi ce-o să ne mai meargă c-a-nceput potopul... şi-o să fie plin peste tot. Că nu e decît începutul. IRINA *(pune mina pe-un papuc şi dă cu el intr-o măscă. Papucul trece prin personaj încolo, ca şi cînd n-ar fi nimic... sau aşa i se pare ¡rinei)* : Doamne, l-am atins, dar nu s-a simţit nimic, ca şi cînd aş fi dat în aer... *(Ţipă)* Afară ! *(Măştile ies speriate)* Nu ştiu cum o fi obiceiul... poate n-am făcut bine că le-am gonit... Dar se cam întrccuseră cu gluma, începuse să mă cuprindă frica... Chiar dacă nu cred în... prostii... Dar aşa e... la început rîzi, te amuzi, pînă cînd odată încremeneşti... Cică aşa se întîmplă şi cu nebunii... La început *jac* pe nebunii... sînt perfect lucizi, ii incintă ideea dc-a sări un pic de pe fix, în ochii lumii doar, mă rog, pînă cînd ţac! ră- mîn aşa... Aştia sînt nişte oameni din sat, bineînţeles... o fi şi vreo femeie printre ei... au venit la priveghi... *(Remuşcări)* Nu, nu trebuia să-i izgonesc... Dar şi eu sînt slăbită... cu nervii tociţi... de, prima naştere, prima moarte-n familie... nu ştiu nici obiceiurile... *(Pe (/înduri) Ce* spunea tata, că o să rid ? N-au avut umor nici cît negru sub unghie... *(Momtile se întorc)*

PRIMA : Noi nu plecăm pînă nu rîde mama mortului.

A DOUA : Cine -o mama mortului ?

IRINA : E-he ! De cînd... nu mai are cu ce rîde...

A TREI/\ : îi punem noi dinţii...

IRINA : Nu-i vorba numai de dinţi...

PRIMA : Şi măselele ?

IRINA *(rîde)*: Nu-i vorba numai de măsele... A DOUA *(numind spaima)*: l-o fi căzut şi părul ?

IRINA *(amuzată)*: Te pomeneşti...

PRIMA ŞI A TREIA *(ţopăind)* : A rîs ! A ris !

A DOUA : Tu eşti mama mortului.

IRINA : Pardon : fiica lui.

PRIMA : S-avem iertare : mama lui...

A TREIA : Te-am recunoscut după rîs...

IRINA : Gata, oameni buni, că mi-aţi făcut capul calendar... Mulţam frumos pentru priveghi...

Acum m-oi descurca şi singură... ş-apoi trebuie să vină bărba- tu-meu... lumea... Mai plouă-afară ?

PRIMA *(către celelalte momii):* Hai ş-om merge.

A DOUA : Hăis ! şi-om merge ai zis ? *(Rîde)*

PRIMA : Hal şi-om şterge-o – am zis.

IRINA : Duceţi-vă învîrtindu-vă ! Duceţi-vă unde-a pierdut mutu iapa. Veni-v-ar numele. Vedea-v-aş cind mi-oi vedea ceafa. *(Ride)* Ia te uita ce expresivă e limbă română. Nu vă supăraţi că... *(energic)* Afară ! PRIMA : Gata, ne-om duce, nu te mai oţărî atîta, ne-om duce.

IRINA : Duceţi-vă Ia dracu-n praznic. Face-v-aţi muşuroi. Veda-v-aş la ududoi !

A DOUA *(supărată):* Nu ne beşteli aşa, scorpie! Ce ţi-ai dat drumul la gură ?

A TREI/X *(către a doua)*: Ce te superi ? *(Ară tind către Irina)* Femeie. La cap gîscă, la trup vulpe. *(Risete)* PRIMA : Oricum, noi ne-am făcut datoria, cu vîrf şi-n- desat... Am menit, am privegheat, am ademenit, am deocheat, am dat cu ud de iapă... că uite nu mai e apă... şi-acum încălecăm pe-o şa şi ne ducem pe nuia... *(încalecă pe nişte ciomege şi pleacă şchiopătind)*

IRINA *(rămasă singură, nu ştie ce să facă, m<*rge la prunc, U infaşă mai bine, îl ridică-n sus; trece la mort, potriveşte linţolii l etc. Se duce apoi la geam, işi lipeşte obrazul de el) :* Am avut o ieşire cam nelalocul ei... Dar şi oamenii ăştia, cîteodată parcă anume caută să te întărite, să te facă să-ţi pierzi calmul, să-ncepi să spui prostii, să ocărăşti.. Afară e-ntuneric beznă... *(Privind în jur)* Dar a«ci e... bine... Oricum, un colţişor liniştit... adică, n-ai de ce să te plîngi... *(Dînd cu ochii de coşciug)* Ai de ce să plîngi... dar n-ai de ce să te vaieţi... pentru că... una peste alta viaţa e frumoasă. *(Rizind cam forţat)* Una peste alta viaţa e frumoasă. *(Un zgomot ciudat în odaie)* Parcă-am auzit un clinchet... *(Ascultă)...* cristalin... *(Ascultă)...* un susur... *(Intr-un colţ de sub podea ţl.şneşte un izvor.)* Ia te uită ! Un izvor.

Un izvor susurînd chiar în casă. Ce minune ! Semn bun ? Semn bun, izvoarele întotdeauna au prevestit bunăstarea, cornul abundenţei... ca şi femeia. Aţi văzut în picturi : o femeie cu o amforă răsturnată în braţe, din care susură apa şi tot tabloul e intitulat „Izvorul". lată-mă şi pe mine

în chip de... corn al abundenţei... Numai că n-am cum să iau acest izvor în braţe... Cînd eram mică descopeream izvoare prin vîlccle şi le desfundam... şi-odată elc-ncepeau să susure... *(Intr-un alt colţ, ţişneşte, ceva mai violent un alt şuvoi de apă)* Poftim ! Parcă pîrîiaşele acelea de demult, vin acum să-mi mulţumească *la faţa locului.* Dar ce se aude dincolo ? *(Dă fuga în camera mortului)* A găsit cu cale să răsară chiar de sub pat... *(Pe gloduri)* Da, da., izvoarele sînt semn bun... de belşug Anul ăsta am scăpat de secetă, uite ţişneşte apa... din pămînt, din duşumea... din beci... *(Oarecum speriată)* ...prin urmare s-a umplut beciul .şi acum... Ce naiba, trăim pe-o pînză freatică ? *(Mai multe şuvoaie, apoi clar afară, vuietul apelor învolburate)* A plouat atît de mult... înefit pămîntul nu mai primeşte strop de apă... în plus se trezesc şi izvoarele din adîncuri... Bună idee au avut oamenii cu digul... Trebuie întărit cu orice preţ. Asta ne-ar mai trebui, să se rupă acum şi digul şi toată gîrla s-o ia prin case... Cu apa asta... *locală,* ne descurcăm noi... o zăgăzuim noi intr-un fel... *(Ia şi umple diferite oale, crătiţi, garniţi)* Asta c, că se-ngrămădesc toate odată... dar, oricum trebuie să ţiu piept... am obligaţii şi faţă de... forată *spre leagăn, apoi spre coşciug)...* faţă de societate, faţă de mine însămi... sînt mamă... *(Apa a cuprins o parte din încăpere, ridi- cindu-se cam la un lat de palmă)* Nici o grijă, mă descurc eu. *(Răstindu-se la izvoare)* Afară... ieşiţi afară... Uf !...

CORTINA

ACTUL II

TABLOUL 4

După trei zile.
Apele au cuprins totul, multe case au fost luate la vale. Casa învăţătoarei se mai ţine, dar acoperişul a foct dus de furtună. încăperile se văd, ca Intr-un acvariu transparent Tot ce poate pluti – cutii, sticle, vadra de apă etc. – pluteşte, pentru că şi aici cotele sini foarte ridicate, pină aproape de saltele, şl tot cresc. În unele locuri se observă mici vîrlejuri. Irina, în patul ci, cu copilul înfăşat, atentă să nu se ude, asta ar mai lipsi. Pe patul celălalt – coşciugul. După ridicarea cortinei – o pauză mai lungă, pentru aprecierea dezastrului. în acest timp. Irina strănută de vreo citcva ori. După fiecare strănut zice „noroc".

IRINA : Situaţia nu c disperată. Nu e nici pe departe... aşa de disperată... cum s-ar crede... cum ar lăsa să se înţeleagă aparenţele... anumite aparenţe... *(Către pruncul înfăşat pe pat)* Dragul mamei... nu ţipa... să nu intrăm în panică... n-ai de ce te teme... (Ţipete) De ce să plîngi ? De ce să plîngi tu şi să nu plîng eu ?... Că ţio puţin îţi pasă... ai venit cu traista-n băţ, cum s-ar zice... n-aî muncit, nu ţi-a curs sudoarea... ca să-ţi pară rău... Noi ne-am zbătut... pentru casa asta... care nu mai e... adică e, dar... *(arată în sus)...* uite cerul şi nu pe fereastră... Oricum, datoria mea de mamă e să-ţi fac cunoştinţă... cu lucruşoarele noastre... şi

ale tale de-a- cuma... care, ia uile-le cum înoată !... *(Viră mina în apă, mai pescuieşte un papuc, ceva. Cu mindrie)* Iată casa părintească... N-o vei uita toată viaţa,

pentru că e casă în care tc-ai născut... E solidă... foarte solidă... din moment ce-a suportat zguduielile facerii... că habar n-ai tu cum se fac copiii... Greu al naibii... Adică se fac uşor, dar se nasc greu... Oricum, bine că avem un colţişor al nostru, unde.. să ne retragem. În pătucul tău e cald şi bine... Ca şi în pătucul bunicului... Acela care doarme... e tata mare, aşa se zice... vezi ?... *(arată spre coşciug)...* el are o casă mai mică... ne-a lăsat-o nouă pe-asta mare... el şi-a făcut o căsuţă mică-mică-mică, şi liniştită... că... vrea să se retragă la... ţară... Unde cintă păsărelele... şi creşte iarba... Asta e boala lui... să-i cînte păsărelele şi să-i crească iarba... prin păr... adică a fost boala lui... Ştii, după două mii de ani oasele încep să-nmugurească... e extraordinar !... Vezi oase verzi... Poate că pădurile toate nu sínt decit mari osuare care au ci te va milenii în spinare. Dar ce-ţi vorbesc cu ţie de milenii, cind tu ai doar trei zile? *(Ride)* Aşadar... în jur e agoniseala noastră... Să nu mă întrebi unde sínt vitele !... Ca un adevărat fiu de ţăran... adică născut la ţară... o să mă-nţrebi intii unde sínt vitele... *(Tristeţe)* Nu mai sínt... au fost şi nu mai sint... le-a luat apa... le-a dus la vale... Aşadar vite, nu, de ce să-ascundem !.... Păsări – nu. Primele care, săracele, au plătit obolul potopului au fost găinile, la urmă curcile... gişlele şi raţele mai plutesc şi- acuma... dar cit o să mai plutească ? S-a dus totul... cu căţel... cu purcel... Lasă insă c-o să-ţi cumpere mămica unele... de plastic... ca să ştii cum arată... N-avea grijă... plasticul imită foarte bine... chiar perfect... Situaţia nu-i disperată...

dar nici ve- cinii nu stau mai bine... *(Ascultă)* pînă mai adineauri s-au tot auzit vaiete... ţipete... strigăte de ajutor... Acum... *(Ascultă atent)...* nimic... S-au calmat... fie c-au primit ajutorul, fie că nu... în orice caz e linişte... Inundaţia s-a localizat... aici la noi... Pentru că, să-ţi spun ce e cu apa asta... Apa asta, măi băiete... e... de ploaie... Ce zic eu de ploaie... de potop 1 Află c-am trăit să văd şi potopul... şi-ai trăit şi tu... adică tc-ai născut să-l vezi... acum o

să urmeze... retragerea apelor. Turnul Babei... şi celelalte... Glumesc. Sînt o glumeaţă... Totul va fi bine... din ce în ce mai bine. Ne refacem cit ai zice peşte – uite un peşte ! *(Ţipete de copil)* Nu ţipa... că te-aud vecinii... ăştia cărora li se clatină pămîntul sub picioare... de ce să-i mai amărim ? Dacă nu putem să le dăm măcar o mină de ajutor... Tu zi mulţumesc că trăim... Trăim ? Sigur că da, uită-te-n jur... cum colcăie viaţa... Trăim bine... de bine, de rău, trăim bine...

CORTINA

TABLOUL 5

Intr-un moment de acalmie se aude strigînd de undeva de afară.

VOCEA : Mai e cineva acolo ? Hei, mai trăieşte cineva în casa aia ? *(Strigînd tare)* He-e-i!
IRINA : Parcă s-aude cineva... sau am început să am năluciri...
VOCEA : Uu-uu-uu !
IRINA : Da, da... parcă c un om *(Strigă)* Cine-o fi ?
VOCEA : Parcă s-a auzit ceva... *(Strigă)* Sînt eu.
IRINA : Care eşti, mă ?
VOCEA : Mă cheamă Titu...
IRIN/Y : Titu ?... Şi mai cum ?
VOCEA : Poantă...
IRINA : Mai tare... N-aud bine că ţipă copilul...
VOCEA : Poantă...
IRINA: Poantă? *(Ride)...* Eşti al lui Sandu Poantă ? Vino încoace... că e prăpăd...
VOCEA : Nu pot că sînt intr-un pom.
IRINA : Şi ce faci acolo ?
VOCEA : Stau... IRINA : Stai ?
VOCEA : Stau de vorbă...
IRINA : ...cu apele...
VOCEA : Cu logodnica mea... că m-am logodit... Părinţii nu ne lăsau... dar am prins momentul... Bine că ne-am suit amîndoi în

frasinul ăsta...

IRINA : Bravo... Şi cine e fata ?

VOCEA : A lui Tăgărîlă... Silvica... *(Grav şi emoţionat)* Dacă o fi ceva... să spuneţi că noi ne logodisem... Ca să se ştie... Dar dumneata cine eşti ?... Nu eşti învăţătoarea a tinără ?

IRINA : Ba da...

VOCEA : Eram aproape sigur că asta e casa dumneavoastră... Numai ea a rămas... în jur e tot o apă... şi frasinul meu... Dacă aţi ieşit pe acoperiş... e o privelişte ca la mare... Aţi fost la mare ?

IRINA : Încă nu...

VOCEA : Nici eu... *(Pauză)*

IRINA : Şi de cînd eşti acolo ?

VOCEA : Păi... Una, două... Asta e a treia zi...

IRINA *(»periată):* Cum ? A trecut atita timp... Parcă adineauri...

VOCEA : Dumneavoastră n-aţi simţit c-aţi fost la adăpost... Dar noi aici... Am văzut totul... /X fost prăpădul de pe lume. Ce-a mai trecut la vale... Case întregi, vă-nchipuiţi...

IRINA : Dar oamenii... au scăpat, nu ?

VOCEA r Au mai scăpat... Numai cei pe care i-â prins atunci, la început, pe nepregătite... cînd a devenit că s-a rupt digul... Şi cită agoniseală s-a devesit. S-au făcut echipe... dar nu pot să intre în baltă... Sînt pe deal... se uită... că pe unii cu barca aşa i-a-nvirtejit...

IRINA *(speriată):* Doamne! S-a-ntîmplat ceva?

VOCEA : Ce să se-ntîmple ?

IRINA : Eu tot aştept să vină unul cu barca... bărbatul meu...

VOCEA : Păi... n-a mai venit ?

IRINA : Nu...

VOCEA : /X salvat multă lume... mai ales copii... vreo cincisprezece... /X venit tocmai din satul ălălalt... cînd a auzit... cu barca în răspăr... asta o aproape o minune... că dacă aţi fi aici aţi vedea ce viteză au apele... şi cu barca e ca şi cînd te-ai sui pe Niagara în sus... Eu n-am fost nici la Niagara, dar am auzit...

IRINA (intr-un *suflet):* Trăieşte? Spune...

VOCEA : Păi... trăia... aşa ştiu... că e pe undeva cu barca... Nici de-aici nu se vede bine în toate părţile... Dacă v-aţi urca dumneavoastră jx? acoperiş...

IRINA : Nu pot să fac un pas...

VOCEA : Atunci slaţi liniştită... Vine... Trebuie să vină... Şi eu tot pe el îl aştept... c-a fost marinar... Că acum numai ăştia... şi cu armata... Asta e mare noroc... S-au învîrtit unii şi pe aici cu helicopterul... Să nu credeţi că lumea v-a părăsit... că unii s-au pus la adăpost... şi-au uitat de ăilalţi...

IRINA : Pe mine măcar nu m-au văzut, din helicopter, dar pc tine de ce nu te-au luat ?...

VOCEA : Au luat ei pe alţii... Cind să ne ia şi pe noi – s-a nimerit că sintem lingă un stilp de-ăsta dc-naltă tensiune... că de el ne-am agăţat intîi... dar tot alunecam... tot alunecam... şi la urmă am căzut... abia ne-am agăţat de frasinul ăsta... cît o mai duce-o şi el.... Şi helicopterul nu se poate lăsa prea jos... că se loveşte de fire...

IRINA : Şi staţi bine acolo ?

VOCEA : Ca în pom... mai bine... că pe stilp... aoleu, cit am stat pe stilp a fost de groază... uite-aşa alunecam... şi numai cind simţeam apa la tălpi... odată ţîşneam în sus... că prindeam forţă, de frică... Cind i-am văzut pe-ăia înecaţi... Ia vezi dumneata, s-a- ntrerupt curentul?

IRINA : Cred că da... că nu mai cîntă difuzorul... Da' de ce-ntrebi ? Ce vorbeşti numai tu ?... *(Pe alt ton, de îmbărbătare)* Hei. fată, tu nu zici nimic ?... Logodnicul ăsta al tău e tare limbut... *(Prietenos)* Mai las-o, domnule, şi pe ea să deschidă guriţa ! *(Alintindu-se)* De-ai şti tu ce... năzdrăvan am eu aici în leagăn... Nu vii să-l vezi ? S-ar bucura să mai vadă şi el oameni adevăraţi, nu ursitoare mascate. ori de-ăia care fac pe stafiile... Adică... ai veni tu... dar cum să treci apa ?... Uite, vorbesc şi eu aşa... *(Oftează)* Ce te-a apucat să te legi de un om... pentru toată viaţa... tocmai intr-un moment de ăsta...

de grea cumpănă ?... *(Pauză)* Pe de altă parte, bine aţi făcut... Ce, dacă ai sta să-ţi lot alegi momentul... n-ai mai face nimic în viaţă. Uite, eu am născut tocmai cînd se rupea stăvilarul... *(/Ude, apoi speriată)* Şi cînd murea taica. Niciodată n-o să putem rupe viaţa de moarte...

VOCEA *(eu timiditate):* Şi năzdrăvanul... trăieşte ?

IRINA *(rlzind) :* I-auzi vorbă ! Sigur că trăieşte... din moment ce ţipă... ba vrea ţîţă, ba face pe el... Habar n-are unde se află... şi că orice picătură în plus... fie ea de ce-o fi... e picătura care poate vărsa paharul... Adică, vorba aia... ne-ar putea lua casa Ia vale...

(Copilul începe să {¡pe, ¡rina se ocupă de el clteua momente. Vocea se aude afară fredonind o melodic.)

IRINA *(după un timp) :* Ce faci, cînţi ?

VOCEA : Da, dar nu prea am voce...

IRINA *(neştiind ce să zică):* Oricum... un glas omenesc... Uite, acum nu-mi mai e frică de moarte... că sîntem mai mulţi... Ştii ce mă gîndeam ?

VOCEA : Ce ?

IRINA : Dar să nu vă supăraţi dacă spun o prostie... poate voi aveţi pe altcineva...

VOCEA : Nu înţeleg, pe cine să avem ?

IRINA : Naşi... poate v-aţi găsit alt naş. Că dacă n-aveţi, mă gîndeam să vă cunun eu... adică noi... eu cu bărbatu-meu, cînd o veni... şi-or intra apele-n matcă... Ei, ce zici ? *(Tăcere)* Vezi, nu trebuia să vă zic asta, v-am supărat...

VOCE/X : Nu... de ce? Ieri încă am mai fi putut să ne găsim şi-un naş, să fie totul în ordine... ieri, cînd trăia...

IRINA *(speriată)*: Cîne... să mai...

VOCEA : Ea... mireasa... adică...

IRINA *(înţelegind)*: A... Doamne !

VOCEA : Nici nu ştiu cum s-a-ntîmplat... o fi răcit ? Mie mi-era teamă să nu-nnebuncască... Ştiţi... cînd te vezi în situaţii de-astea... dar eu nu... s-a ţinut foarte băţoasă... ba chiar mă-ncuraja pe

mine... găsea puterea să-mi spună că sîntem în pom. Ne-ncu- rajam unul pe altul. *(Pe alt ton)* N-ai o luminare?

IRINA : Am avut... pină mai adineaurea, au tot plutit pe-aici prin jurul coşciugului...

VOCEA : Bine că te-ai gîndit la coşciug... din vreme... IRINA *(gospodină):* Aşa s-a nimerit. Nu sîntem nici noi chiar aşa de gospodari...

VOCEA : Dar ziceai că... trăieşte... *(Speriat)* Sau ţi-ai pierdut şi dumneata minţile... Ar fi frumos să vorbesc de două ceasuri cu o nebună şi eu să nu observ că n-are şir... 13a nu, c-am auzit şi eu ţipete de copil...

IRINA *(reproş):* Păi vezi?! Coşciugul era pentru taică- meu... el se pregătea să moară... Trăgea să moară cum se spune... fără să ştie pe ce moment pică...

VOCEA : Neprielnic...

IRINA : Neprielnic... dar el tot a murit... de moarte bună... Asta a fost un fel de răzbunare... Adică atunci cînd toată lumea dă de bucluc şi se prăpădeşte în mod năprasnic, tu să mori de moarte- bună... Şi să ai coşciug... la scară, pus din timp... Mă rog, totul dichisit frumos din vreme...

VOCEA : A, de-aia... ziceai de luminări...

IRINA : Dar... ce-ţi mai trebuie ?

VOCEA : Aveţi dreptate... acum e rece... Dar oricum... *(Gemînd)* Uf, mi-a amorţit şi mie mina... O ţin cu o mină de cînd nu se mai poate ţine singură... Am simţit-o cum se răceşte încetul cu încetul... Bine c-am apucat de ne-am logodit... O bucurie, cit de cît... în viaţa asta tot am avut şi noi... Că ăsta e un pas important... Aoleu, dar ce mi-a mai amorţit braţul...

IRINA : Trebuie să fii tare... Gîndeşte-te că trebuie să trăieşti... Ca să spui... Acum ai şi-o obligaţie în plus... faţă do oii... Nu trebuie să-ţi fie frică... Mai bine ai cînta ceva...

VICEA : Ce sa cînt ?

IRINA : Nu ştiu !... Orice... un cîntec...

VOCEA *(după o pauză);* Nu găsesc nimic la moment... IRINA : Atunci... cînt eu... Nu te superi dacă... e un cîn- tcc de leagăn. Ştii... adorm şi copilul...

VOCEA : Mie oricum mi-a pierit somnul... Puteţi cînte. şi... de leagăn.

IRINA *(cintă cam. strident un cintec de leagăn) :*

Nani, nani, Puiul mamii. Sâ creşti... mare... Mare... mare...
Marea Neagră...

(Se opreşte... ca şi cînd ar căuta cuvintele... incercînd să şi le amintească): O cunosc pe mama ta... Tot aşa ţi-a cîntat şi ea, ce crezi ?

VOCEA : Asta e cîntecul de pe la noi... Pe mine... ţin minte... mă ţinea într-o albie... acum, mă rog, alte condiţii, copiii au leagăn... tot felul de jucării... Eu mă jucam c-o potcoavă... că era şi perioada aia grea... după război, secetă...

HUNA : Eu... tot aşa... îmi făcuse cineva un avion de lemn... nişte surcele prinse cu sîrmă...

VOCEA : Pss ! Parcă s-aude ceva... Vin cu helicopterul...

IRINA : Şi eu parcă aud un fîlfîit....

VOCEA : Helicopterele nu filfiie.

IRINA : Ai dreptate...

VOCEA : ...decît c-o aripă... filfiie.

IRINA : Rîzi de mine... Dar mi s-a părut că aud un fîlfîit...

VOCEA : Au trecut nişte ciori... sau corbi...

IRINA : Eşti superstiţios ?

VOCEA : Nu... da' de ce întrebi ?

IRINA : Aşa... întreb şi eu aşa... începuse să-mi fie ur>t aici singură cu un mort care pluteşte în jurul meu... un coşciug, înţelegi...

VOCEA : în privinţa morţilor sîntem... chit.

IRINA : Mai simţi mina ?

VOCEA : Parcă... *(Tristeţe)* Nu... nu cred... c-o mai simt... IRINA : Dar cum reuşeşti s-o mai ţii pe logodnica ta ?
Sau ai scăpat-o ?

VOCEA : Nu, că dac-o scăpăm... mă aruncam după ea... N-am voie să-i dau drumul... Am legat-o cu cureaua de mine... Ştii că e frumoasă şi aşa... Parc-ar fi numai adormită... Aştept să se trezească dintr-o clipă-ntr-alta...

IRINA : Ai inceput-o şi tu de tînăr cu greutăţile

vieţii...
VOCEA : Dumneata ce crezi : or să vină în douăzeci şi patru de ore ? Că mai mult... ştiu şi eu dacă mai rezist ?... o să mă forţez, dar oricum...
IRINA : A, neapărat... ce douăzeci şi patru de ore ?... Acum, intr-un ceas, două... Nu se poate să mai în- tîrzie... Trebuie să pice. Bine că eşti acolo, la vedere... Te văd ăia de departe... Să nu uiţi să le spui şi de mine... Să vină să cotrobăiască bine prin casă... dacă vin...
VOCEA : Parcă sînt pe o corabie... tocmai sus... pe catarg... Dar nu se vede nimic la orizont...
IRINA *(incurajindu-l)*: Nu-ţi fă tu griji... E un sat întreg în primejdie... s-a dat alarma... se mobilizează toate forţele... Ştii... pînă la un timp vorbea şi difuzorul... şi se anunţau tot felul de măsuri... Mare noroc am cu tine că eşti acolo sus...
VOCEA : Cu-cu ? Cu-cu.
IRINA : Ce?
VOCEA : Mi-am adus aminte un cîntec. Cînl cu-cu. *(Ride)* Cu-cu.
IRINA : „La toţi le-a cîntat cucu, / Numai mie doar corbu...”
VOCEA : Ce face ?
IRINA: E tot dintr-un cîntec... Eu n-am auzit cucu anul ăsta... nu ştiu cum s-a făcut...
VOCEA : Uite-l auzi acum...
IRINA : Să fii un cuc bun cu mine, auzi, *cucuie pasare surd.*
VOCEA : Cu-cu, cu-cu... cu-cu, cu-cu... *(Din ce* în *ce niai tare)* Cu-cu, cu-cu, Cu-cu, Cu-cu-cu-cu...
IRINA *(rtzind):* Acuma, gata, ho, că mă asurzeşti.
VOCEA : Cu-cu-cu-cu.
IRINA: Dar apele scad sau cresc? Aici la mine parcă tot cresc... Mă gindesc că tu îţi dai seama de ansamblu... situaţiei... poale dă Dumnezeu şi scad... Ai ?
VOCEA : Cu-cu... Cu-cu, Cu-cu...
IRINA : Şi ăsta vrea să mă sperie... *(Tare)* Mă. să ştii că nu mă sperii eu cu una, cu două... Au mai încercat ei şi alţii... Vezi mai bine să nu cazi de pe cracă... Leagă-te bine cu cureaua...

Şi cînd vezi oamenii... că vin, fă-le cu mina... dă din aripioară... Cu-cu-le. *(Începe să plîngă. Printre sughiţuri)* Cucuie, pa-să-rc su-ră...

CORTINA

TABLOUL 6

Irina în vîrful patului, încercind să dea drumul la difuzorul din perete.

IRINA : Să vedem cum mai stăm... *(Tot răsuceşte butonul, difuzorul nu funcţionează)* în linii mari... stăm în pat... dar m-ar interesa amănuntele şi perspectiva... Şi, ca să fiu sinceră... orice fel de ştiri ar fi binevenite... că mai rău decit atît ! Şi la urma urmei, nu poţi trăi aşa pe sub pămînt... pe sub apă... *(Curioasă) Ce-o* mai fi în lună ? *(Enervată către difuzor)* Zii, mă mutule ! *(Se aude un hiriit)* Aşa. ia zi... *(Hiriituri, apoi difuzorul tace)* Oricum, se cheamă c-am luat legătura cu restul lumii... am restabilit legătura cu lumea... Lumea hîriie... şi-mi transmite îndemnuri la curaj. Asta am înţeles eu din aceste păcănituri... ţi ne-te bine, că acum apare ăla din cer... coborînd pe frînghie... din helicopter... Zice : „Veniţi încoace, am venit să vă luăm cu hir- zobul...” *(Alte pîriituri la difuzor, Irina renunţă să-l mat zgîndăre. Stă în pat şi studiază virtejurile din odăi.)* E curios cum în camera mea apa se învirle de la dreapta spre stînga şi în camera răposatului de la stînga spre dreapta... inversul sensului acelor de ceasornic... este la mine ? Asta ce-o fi-nsemnind ? De ce-mi dă apa asta timpu-napoi ? Nu se mai aude ploaia... *(Ascultă)...* n-a mai plouat demult şi cred... c-o să avem secetă. *(Eide)* Adineauri am aţipit un minut şi-am visat un colţ din Sahara... cred că cel mat

uscat, mă jucam în nisip... făceam clepsidre... din cămile moarte... nu ştiu cum se făcea... că le

turnam nisip în urechi... şi curgea prin... copite şi la urmă... se răsturnau... cămilele... şi le turnam între copite... Am mai văzut un incendiu, nişte cuptoare... închise... şi la urmă cum tot turnam ou nisip pe gîtul cămilelor... odată au izbucnit vulcani... Vezi, cămilele erau nişte vulcani deghizaţi şi dă-i la lavă în dreapta şi-n stînga !... Noroc că m-am trezit... Ce-o fi-nsemnînd visul – acum Dumnezeu ştie. Am văzut nişte oameni care au murit în flăcări S-a răsturnat camionul şi i-a prins dedesubt... A făcut explozie motorul, nu te puteai apropia, vedeai cum ard... şi nici lor nu le venea să creadă că aşa, nitam-nisam... hodoronc tronc !... Prefer inundaţia de-o mie de ori... şi la urmă lucruri de-astea nu se mai intimplă la noi... Nu trebuie să te pierzi cu firea... şi să ai încredere... *(Către prunc)* Auzi, mă muţunache ? Intr-un fel îmi pare bine că... nu te-ai născut pe puf. *(Apa a mai crescut, patul mortului fiind mai scund coşciugul a început să plutească) (Către prunc) Te-ai* udat, păcatele mele... Să te schimb, *(Il schimbă)* Uite şi bunicul a luat-o din loc... Işi face plimbarea... Pe la ora asta întot- deauna-şi făcea plimbări ca. Şi el s-a udat, dar pe ol nu-l mai schimb. De ce ? Nu mai are scutece... gd.;. ' Si-a trăit traiul şi şi-a... Ia uite ce barcă ! Noro< <ă a'-em o barcă-n casă. Patul nostru e mai năltut. . *'Prinde coşciugul, il leagă cu un cearşaf de patul eu..* Acum vă am pe amindoi aproape... apropiaţi... rude. Nu înţeleg de ce cresc apele... tulburi ?... *(Către puhoi)* Ei, dar văd că nu te astîm- peri ! Chiar ai de gind să te urci peste noi în pat, ci comedie! *(Pe alt ton)* Spuneam: „Ei, comedie", cînd e vorba de dramă... *(Oricum speriată)* Da, apa ne intră *efectiv* în aşternut... Mai bine visam visul ăla : se făcea o apă marc... la aşternut... pe drum de scară, o apă mare... în

loc de voinic... la aşternut... Atunci ar fi fost clar : necaz. Apă mare tulbure dacă visezi, înseamnă necaz... *(În timpul ăsta a ridicat copilul în braţe)* Dar aşa necaz... fără preaviz în vis ? *(Simte atingerea apei la tălpi)* Uuu 1 M-a muşcat de tălpi... dihania...

Poftim ! Cine ar fi crezut. Dar nu-i nimic. în situaţii excepţionale organismul devine mai rezistent. Rezistenţa corpului creşte în progresie geometrică în timp ce pericolul creşte în progresie aritmetică... N-a, c-am făcut şi-o teoremă... Dacă n-o fi taman pe dos... *(Trage coşciugul în patul inundat, aşază pruncul pe coşciug)* Soluţia a şi fost găsită, în pofida duşmanilor... Nu ştiam de ce tata ţinea morţiş la coşciug de stejar... parcă ştia el ceva... O adevărată arcă... dacă-om vedea şi-om vedea, ne urcăm cu toţi în ea... Iată că mortul a dat muguri... Oasele i-au înverzit şi-au înmugurit ca şi cînd ar pluti de mii do ani. Ai noştri fac nişte coşciuge de calitate, cînd vor ei să le facă. Nu se strică, nu nimic... Mai degrabă învie ăi dinăuntru, dccît să putrezească stejarul... Nu ştiu ce am, că olx>sesc cam repede... Mă lupt de vreo trei zile cu nişte ginduri negre... şi am şi obosit... Noroc că nu transpir, ar creşte potopul... *(Ride)* Tot răul spre bine... demult voiam eu să fac o baie de plante... Băile de plante se recomandă atîţ pentru nervi cit şi aşa ca întărire... Mai multe plante decît în această cadă a potopului nici nu pot exista... aşa că... Numai puţin de-ar fi mai călduţă... în sfîrşit... Ciudată senzaţie, stranie senzaţie... cînd te cuprinde apa... încet-încet... Parcă m-ar zidi cineva... începînd de la tălpi... înlr-un zid mare... Ce fel de zid, Doamne... ce fel de zid ? Mai bine rămîneam ia dig – mă zideau acolo... dar vezi, le-a fost milă de copil... şi de-aia s-a dărîmat zidul... Eu sînt vinovată, că n-am stat... De ce Ic-a fost milă ? Nu trebuia să le fie milă, nu trebuie să le scumpeşti la sacrificii. Le faci

pînă la capăt... şi cu seninătate. *(Pauză apoi veselă ca intr-un joc de-a v-ali ascnnselea)* Aici eram. *(După o pauză)* în frumos bazin m-am pomenit, ia te uită... *(Didactic)* O femeie la douăzeci de ani... a cam epuizat viaţa... şi-a dat măsura posibilităţilor... Tot ce urmează se cam repetă... Dacă ai făcut şi copii... cîţiva copilaşi, ţi-ai încheiat cinstit socotelile cu viaţa... Ai venit, ai văzut, ai născut... Te-ai fandosit în oglindă... Femeile, poeţii... pînă la douăzeci de ani, ehe ! au des

tul timp sâ se manifeste... să-şi dea măsura genialităţii... Eu am douăzeci şi trei... am depăşit cu mult pragul... N-ar trebui să-mi pară prea rău... Vorbesc şi eu. ca şi cînd aş fi pe dric. Doamne, iartă-mă. Ce-o fi cu pesimismul ăsta pe capul meu ? Ia să mă dezbăr! Omul nici în ultima clipă nu vrea să recunoască pe faţă că asta c chiar moartea. Şi o grijuliu pînă-n ultima clipă... Şi mie-mi vine acum să mă rog aşa : „Spală paharu-n care-mi pui otravă, să n-aibă microbi...” Niciodată, la teatru, n-am putut suferi situaţiile limită. Pui un personaj în faţa pericolului iminent şi, după aia. te ţii scai de catastrofă. O umili, o pompezi, mă rog. Tot dezvolţi şi grăbeşti pericolul iminent. Bine spunea cineva că astfel de situaţii limită nu există decit în nişte capete absurde. Viaţa e mult mai complexă... Uite, bunăoară aici... *(Speriată de apă)* Uf ! Apa se dezvoltă în mod absurd... Dar eu nu mă aflu intr-o situaţie limită... asta e toată deosebirea... care e esenţială... Sint sigură că ăsta din copac... care zice cucu... *(Ascultă)* Săracul nici măcar cucu nu mai zice... dacă-ar fi apucat să pună pe hirtie ce-a văzul, altfel ar fi înfăţişat problema. Grandios... cu accentul pe măreţia omului... în primejdie se vede omul... cit e el de sublim...

(Sc aude dc afară Vocea.)

VOCEA : Cucu. cucu. cucu...

IRINA *(bucuroasă)*: Vorbeşti de lup... şi el cîntă. Hei, băiete... tocmai le pomeneam, ţi-ai revenit?... Ai avut aşa o sfirşeală... dar ţi-a trecut... Află că şi mie mi-a venit rău de ci te va ori... dar n-am putut să mă las... Ştii, am obligaţii... am adus pe lume un copil, trebuie să am grijă, nu-mi pot permite să-mi pierd minţile... Tocmai de-aia am vorbit tot timpul... ai auzit, c-am vorbit destul de tare... şi pentru tine... ca să nu-ţi fie urit în nebunia ta... Niciodată nu m-am gîndil aşa de mult de-

ndesat, ca acum... la anumite lucruri. Mi s-au părut foarte clare şi le-am rezolvat... teoretic... Ziceam că e bună ideea aia a ta... să înfăţişezi totul pe ore...

VOCEA : Cucu...

IRINA : Acum cînţi parcă mai bine... te-ai mai perfecţionat... ori ai fi pasăre ? Oricum, important e să mă asculţi. Să am cu cine schimba o vorbă... Fiindcă apa văd că tot creşte şi nu ştiu să-not... şi... Aş vorbi tot timpul... nu ştiu ce am... Mi-am adus aminte de doi amanţi... poftim, ce-mi trebuie, ce-mi trece prin cap. doi amanţi care puseseră ibricul cu cafea pe foc, a dat cafeaua în foc şi l-a stins, dar gazul a continuat să iasă, ei n-au observat, că se iubeau... erau îndrăgostiţi... îi închisese cineva în cămăruţa aia străină... şi cînd şi-au dat seama că... era prea tirziu... că gazul metan îţi dă un fel de paralizie... vezi că mori, eşti conştient, dar nu poţi să te mişti... numai te miri, te miri... Aveau feţele aşa de schimonosite, cînd i-au găsit, că a trebuit să le facă nişte injecţii, să se destindă pielea de pe obraz, ca să nu-î îngroape aşa mirîndu-se... Aşa că... nu ştiu ce voiam să spun... îmi cam pierd şirul... a, încearcă să zîmbeşti, ou sta crispat, că dc-aici ni se trage nouă... prea sîntem crispaţi... Mă auzi ? */Ascultă)* Nu cred că era băiatul... o fi căzut demult... Mi s-a părut mie că aud, ori a fost un cuc adevărat... că lor ce le pasă ?... îşi pun ouăle în cuib străin... şi vin să-mi lălăie mie. care nu-mi mai văd capul din treburi... *(Lutnd seama cit de mult a cuprins-o apa)* Capul mî-l văd. dar nu mai e mult... Numai băiatul meu rîde... uite cum ride... Bravo ţie, învaţă să rîzi de ,x* acum. În viaţă o să te izbeşti de multe glume bune... Ia spune-mi şi mic de ce rizi ? *(îngrijorată)* Mi-c să nu fi făcut ceva pe bunicul. Copiii mici cînd fac ceva, rid ca proştii... Măcar do sus să fie ferit bietul tata... Altfel, porcărie jos, porcărie de l>e lături... Oricum, tu eşti călare pe situaţie... Tată, trăi-ţî-ar tronul, Doamne iartă-mă. că bun mai o ! Intîmplarea asta n-o s-o uit cît oi trăi... cîte zile oi avea... Cîte zile oi mai avea? Cine ştie cînd îi vine omului sorocul... Parcă m-

apucă aşa o ameţeală... O oboseală fără margini, ca marca asta... O imensă lehamite. *(Pe silabe)* Le-ha-mi-tc-a le-hu-zei... Ce straniu sună... Mai ales dacă desparţi pe silabe... Lc-ha- mi-tea le-hu-zei... Pînă la urmă toată ştiinţa noastră nu e bună clocit să te ajute să desparţi moartea pe silabe... *(Grav)* Înainte de a-mi ajunge apa la piept... să-i mai dau o dată să sugă... În sfîrşit o idee bună. Filozofezi, filozofezi şi uiţi să dai ţiţă copilului... *(Se desface la piept, ia copilul de pe coşciug şi-l apropie de sin)* Ţiţa, mamă. Ce e aia? *(ilide)* Eu ştiu? Ţiţa. Simt că-ţi place de pe acum, ştrengarii le. Ce crai o să-mi fii şi tu, tot ca tai-că-tu... Că cine ştie pe unde umblă acum de nu mai vine... după ce fuste... *(Prin spărtura acoperişului o rază de lună)* Uito, că s-â-nseninat, se văd şi stelele sus, ca într-o pictură în care uleiul a început să se cojească... Vin să se oglindească în lac. Mult drum mai străbat şi ele, numai să se oglindească în cloaca asta ! Uite, ţiţa, şi uite cosmosul. *(Privind copilul . care suge)* Nici cosmosul n-a fost înţeles bine... dar- mite ţiţa asta ! Nu e bine să le ştii de pe acum pe toate... Eu ar trebui să le ştiu *de pe acum...* Vine şi momentul cind trebuie să ştii tot ce se poate şti... pentru că pleci. Şi să pleci... ştiut... ştiind... Doldora de cunoştinţe şi... Palid... *(Pauză)* Steaua aceea parcă anume s-a ivit, să-mi dea şi mie o aureolă... Bruma mea de aureolă... Că am adus pe lume un om... *(Început de cintec)* Port aureola ca o copcă, plină cu-necaţi în Dumnezeu. *(Privind copilul care suge)* Satură-te, băiete... Măcar o dată. Ca să-ţi poţi aminti, cind ţi-o fi mai rău, şi laptele pe care l-ai supt... Eu asta mi-am amintit adineauri... în timp ce albeam... intr-adevăr am albit... *(Dindu-şi cu mina prin păr)* Părul mi-a obosit cel mai repede. Acum am plete de stafie. Simt eu că s-a uşurat din- tr-o dată. Pe vremuri părul meu conţinea aur... şi

• cădea greu pe umeri. Şi dacă-l încercai cu dinţii –

vedeai că e aur curat... *(Plinge)* Am fost o clipă una din marile bogăţii ale ţării. *(Revenindu-şi)* A, şi gustul acela de lapte... Ce am învăţat eu acolo *înăuntru,* c că toate lucrurile sînt legate între ele. Şi deodată m-am pomenit ruptă, dislocată, aruncată afară din lume. *(Speriată.)* Mă născusem ! *(Luminată)*

în prăbuşirea aceea imensă fără nume dintr-o dată am simţit pe buze ţ.îţa mamei... Izvorul de lapte... *(Către prunc)* Ei, ce zici ? Pe pămîntul ăsta încă mai curge lapte şi miere. *(Ascunzindu-şi sinul în bluză)* Uf, mă durea de plin ce era. Bine.că s-a mai dezmorţit... Mă simt mai uşoară acum... *(Privind apa care s-a ridicat şi mai mult)...* şi voi putea să plutesc în voie. *(Ţipă cuprinsă dintr-o dată de disperare)* Nuu ■ *(l.şi revine, pune copilul în coşciugul care şi el s-a mai înălţat. Dulce)* .Acum fă nani ! Ce să-ţi eint ? Ce să-ţi cînt ? (Cnut« *o melodie... apoi rămine pierdutei pe ginduri, auzind curgerea apei)* Cintă apele... în locul meu... Acum, că e mai multă lumină se vede şi mai groaznic. Dar nici să ţip n-am voie. S-ar deştepta copilul... S-ar deştepta mortul... Mar bine să cînt... Ce să cînt ? *(Pauză)*

VOCEA : Cu-cu, cu-cu...

IRINA : Ce limpede le văd pe toate. Apa e tulbure, dar capul mi s-a limpezit. M-am limpezit în ape tulburi... *(Scuzindu-se)* Dacă aşa a fost vremea ! Aparent, totul e-n ordine... *(Ascultă)* Nimeni nu mai cere ajutor. Toţi au fost salvaţi, toţi sînt pe la casele lor. Numai că unele case plutesc la vale... ca nişte mici excepţii. *(Un gind)* Oare şi casa mea pluteşte? Oi fi ajuns în Dunăre ? Oi fi trecut de Marea Neagră ? Poate că mă legăn acum pe ocean... Unde se varsă Marea Neagră, în care ocean ? în care ocean curg oceanele ? Numai de-ar şti omul meu unde să mă găsească... De-ar veni mai repede cu barca... pînă n-apucă Marea Neagră să se reverse în oceanul... negru... *(Privind cu dragoste la copil)* Faci un copil odată şi după

aceea toată viaţa te ţii mîndră ca şi cînd în orice clipă ai mai fi în stare să creezi un altul. Femeile sînt foarte lăudăroase. în sinea lor. Prea pline do sine... în sinea lor. De exemplu eu acum... *(Ca şi cînd ar încerca să demonstreze ceva)* Să luăm un exemplu concret... şi banal... Eu... o oarecare... *(Apa ii vine pină spre gît. Cu miinile ridicate deasupra capului ţine pruncul încleştat pe coşciugul care pluteşte)...* n-aş mai avea nici un motiv să mai cred în viaţă... Apa- rcnt. da, nici un motiv... Ce mă mai ţine pe mine legată ? Coşciugul ? Ceea ce am învăţat eu acolo, *înăuntru* e că toate lucrurile au o legătură... Dar ce mă mai ţine pe mine acum, legată... de casă... de sol ? Apa îmi vine la bărbie. Ca să vorbesc trebuie să-mi ţin capul pe spate... Şi să văd steaua aia de sus. O singură stea... Poate că acoperişul s-a spart anume ca să j>ot zări mereu steaua aceea... care n-a apus... dar e parcă mai palidă... pentru că se face ziuă... şi va fi şi ea inundată de o altă lumină şi mai puternică. *(Privind steaua)* Cită vreme se mai vede ceva în zare... o rază de stea... sau un pai... speranţa nu-i pierdută... Şi dacă există o singură speranţă trebuie să existe şi o jumătate din speranţa aceea... şi jumătate din jumătate.,, şi aşa la infinit... Coi Vechi ştiau ei ce spun 1 Nc-au învăţat să fim optimişti... la infinit. Uf, ce lăudaroasă mai sint! Parcă mă ia o nelinişte... Nu ştiu de ce apa mă nelinişteşte... Regret numai că n-am avut timp să mă gindesc prea mult şi la el... la omul meu. Odată... *(Incercind să-şi amintească)* Odată, cînd eram însărcinată cu copilul nostru s-a uitat mult la mine... Intr-un anumit fel... cum nu mă privise el niciodată... Zic : ce mă tot masori aşa din creştet pînă-n tălpi, că n-o fi alta. Şi el mi-a spus... şi-i tremura glasul... O clipă, să-mi aduc aminte bine ce mi-a spus... A, da. *(Cu voce stinsă)* Aşa cum stai dreaptă cu braţele moi |>e pintecul plin, pari o veche soţie de voievod ţinîndu-şi ctitoria. Şi par- că-aud un glas

venind de dincolo de dispariţia materiei : „Noi, Ion şi Ioana, cu puterile noastre, am durat acest sfînt copil, întru veşnica pomenire a acestui soare şi-a acestui pămînt...” *(Pauză)* Curios cum mi-am adus aminte de asta tocmai acum cind îmi vine apa la buze. Parcă iarăşi aş fi cu burta la gură... *(Senină)* E burta cea mare a mării... Eu mi-am făcut datoria... *(Zimbind)* Balena a făcut totul. S-a simţit pînă la sfirşit răspunzătoare de soarta celui pe care Dumnezeu i-l sădise în pin- tec. L-a depus teafăr pe uscat... *(Jale)* Uscatul era un coşciug... *(Plinge. Sec)* Bine că nu mai plouă. Asta e o cucerire a uscatului. Sini la jumătatea jumătăţii de speranţă. Aproape de infinit... Din- colo de vuietul monoton şi meschin al apei ure- chea mea prinde plescăitul lopeţii care se înfige curajos în valuri. *(Ascultind) Da...* aud o lopată... Se înfige nu în pămint, în ţărînă, ci în apă... Sint sigură. Dacă-or fi pierit şi cei cu barca ? Vin cu helicopterul. li salvează pe toţi cei rămaşi în mijlocul puhoaielor, nu e lăsat nimeni la... voia întimplării. Bine c-a dat Dumnezeu şi s-a spart acoperişul să ne vadă sus. Parcă-l aud pe viteazul acela... tot un oarecare... ca şi mine, povestind la ai lui cum a co- borît el din helicopter prin acoperiş în casa inundată... *(Imitind)* Şi cind mă uit, văd un copil plutind deasupra apelor... Şi cind să iau copilul, văd că ceva din adine îl ţinea deasupra. Şi cind mă uit iar, văd că ce-l ţineau deasupra... erau mîinile mamei. Bietele miini ! Se încleştaseră pe mititel şi nu-l lăsau să moară... să-l ia valurile... *(Luminată de fericire)* Mă, şi copilul respira... *(încalecă* pe coş- ciuc;, iu *pruncul şi-l ridică deasupra capului. Inun- dată de* o *lumină* a *unei imense bucurii, cu o clipă înainte ca apa să-i treacă de creştet)* Respiră... Hai» respiră, mă. Respiră...

SFÎRŞIT